Registered M. 916.

265

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ஸ்ரீ புரட்டாசிமீ [ஸஞ்சிகை 8.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 261.

2. தத்வ விசாரம்
பத்ராதிபர் ... ... 270.

3. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 284.

4. ஸ்ரீமதஹோபில ந்ரஸிம்ஹன் விஷயம்
ஸ்ரீ. தி. த. ரங்காசார்யர் ... ... 290.

5. வர்த்தமாநங்கள் ... ... 298.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3-

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B.A., B.L.

Vol. 4—No. 8.

September 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible and to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, பல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும், விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை, சித்தூர், சித்தூர் ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஸிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த௵ புரட்டாசி௴ [ஸஞ்சிகை 8.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌕𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌕𑌰𑌗𑍌𑌰𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂
𑌦𑌧𑌾𑌨𑍇 - 𑌵𑌪𑍁𑌰𑌲𑌕𑌕𑍁𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 விஜயஸகெ
𑌰𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌽𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

"மத்ய கால இந்தியா" எனும் புஸ்தகம் கால யாபந நிமித்தம் நம்மால் வாசிக்கப்பட்டது. அதில் நேர்ந்த விஷயங்களோ ப்ராயேண முன்னுணர்ந்தவையே. மஹம்மதியரெனவும் துருஷ்கரெனவும் பெயர்கொண்டவர் நம் தேசத்தைக் கவர்ந்து அநுபவித்த கதைகளை அப்புஸ்தகம் விளக்குகின்றது. அதை எழுதினவர் ஓர் ஆங்கிலேயர். நம்மவர் எதிர் நோக்காது நிற்க, '𑌕𑌲𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌧𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 𑌕𑌲𑌿𑌤𑌶𑌾𑌕𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑍈𑌃 𑌤𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌕𑌯𑌵𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌗𑌤𑌿 𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌭𑌯𑌂' என ஸத்வோத்தாரான ஸ்ரீ தேசிகனால் வரையப்பட்டவண்ணம், கலிபுருஷன் சாரரென நம் நாட்டை மூடி நமது ஜநங்களுக்கு ப்ரதி திநமும் முதிர்ந்தெழுந்த பயத்தை உண்டாக்கினவர் செயலைச் சிந்திக்க, ஶாக்யர் லோகாயிதரென அவரைக் கொள்ளவும் பொருந்துமோ? இது கர்ம பூமி; அதாவது தர்ம பூமி; ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க

வென்றே ஸம்ஸரித்தவர்க்கு இருப்பிடம்; அவ்வவர் தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு, அவ்வவர் பெரியோர் காட்டின வழியே ஸர்வேஶ்வரனைப் பூசித்துப் போதைப் போக்கினவர் வஸித்த நிலம்; உத்க்ருஷ்ட தர்மம் அஹிம்ஸை என்றறிந்து, பக்ஷி மிருகங்களிடமும் க்ரௌர்யத்தை விலக்கினவர் நாடு. நிரபராதியாக நின்றவர் மேல் படையெடுத்து, அவராலயங்களை அழித்து, பகவத் விக்ரஹங்களைச் சேதித்து, தெய்வத்தின் பொருளைச் சூறையாடிக் கோடிக் கணக்காய் அவரைக் கொன்றும், அடிமையாக்கியும், பாலர்க்கும் பெண்களுக்கும் கூட இரக்கம் கொள்ளாமல், மநுஷ்யாக்ருதிகளுடன் கூடிவந்த மஹா ப்ரளயங்களால் நம் நாட்டினர் பல நூற்றாண்டுகளாக நொந்த கதைகளை அந்தப் புஸ்தகம் விஸ்தரிக்கின்றது.

* * * * * *

ஜகத் காரணனைத் தம் முன்னோரிட்ட நாம ரூபாதிகளால், அவர் அநுஷ்டித்து வந்த ப்ராசீந முறைகளைக் கொண்டு வணங்கி வந்ததைக் குற்றமென நினைத்துப் புலிகள் பசுக்கூட்டங்களின் நடுவே நுழைந்தன போல் நிராயுத பாணிகளாய் நின்றவரிடம் நுழைந்து, அவர் கொலையைத் தர்மமெனக் கருதிக் கொன்றவர் செயலை விவரிக்குமிடத்து, புலாலுண்போர் அஜ மாரக ப்ரதேசத்தைக் கண்ணுற்றுங் கண்ணீர் விடாமல் நிற்பதை யொத்துக் கருத்தில் இரக்கம் இரங்காது சரித்ரம் வரைகின்றனர். ‘யவநாஶ்ரூஂதி ஸூவநாநி வீக்ஷணா:’ என்று மஹாகவி வெங்கடாசார்யர் உரைத்தனரன்றோ? நம் சிறுவர், ஐரோப்பியர் எழுதிய நாடகங்களையும் கட்டுக் கதைகளையும் படித்துவிட்டு, பொய்யான நாயகர் நாயகிமார்களுடைய தடைபட்டு நின்ற அநுராகங்களினிமித்தமும், பிறவாத பாலரின் தைந்யத்தைக் குறித்தும் சோகித்து வருந்தி, இத்தகைய கதைகளை மேன்மேலும் படிக்க ஆவல் கொள்கின்றனரே! மஹம்மதியர் காலமென்க்கொண்ட நூற்றாண்டுகளில் அரசாண்ட நம் மகிபாநேகர், துருஷ்கப் பிள்ளைகளிடம் அகப்பட்ட ஒணன்களெனத் துருஷ்கப்படையினரிடம் அகப்பட்டுப் பட்ட அலங்கோலங்களையும், மரணங்களையும் நினைத்துருக வொண்ணாதோ? படைகள் சூழப் பகைவரைத் தடுக்கச் சென்ற தம் நாயகர் திரும்பும் வழியைத் தனியே நோக்கிநின்ற ராஜஸ்த்ரீ

கள் அவர் திரும்பக்காணுது, அவரைக் கொன்றவர் வருமுன் தீப் பாய்ந்து உயிர் நீத்த கதைகளைக் கருதலாகாதோ? இது ஓர் பாக்ய விசேஷமென இதற்கும் அவகாசமற்றுத் துருஷ்கர் வசமாகித் தம் காதலர் ஸ்பர்ஶித்த தமது சரீரங்களைத் துருஷ்கர் அநுபவிக்க அளித்தவர் நிலையை நினைவுறலாகாதோ? ஆண்டவர் கதி இங்ஙனம் நிற்க, காதலரிழந்த காந்தையர் துயரமும், காந்தையர் இழந்த காதலர் துன்பமும், பெற்றவரிழந்த பிள்ளைகள் கதறலும், தநயரைத் துறந்த தாயினர் ஏக்கமும், எண்ணத் தொலையா தெண்ணுவோர் மனத்தில், புண்பட நிலைக்கப் பொருந்திய கதைகள், நம்மவர் நாட்டிலிலையென் றெண்ணியோ, ஏனையோர் கதைகள் ஓதப் புக்கனர்?

கிம் தத் க்ஷுத்ரம் ஶரணாகதானாம் பராபவோ நாத ந தேऽநுரூப: என்று யமுனைத்துறைவர் சொன்னதையும் ஈஶ்வரன் மறந்தானே? அபீதிஸ்தவத்தில் வேங்கடநாதார்யன் வேண்டிக் கேட்டதையும் பகவான் ஆதரித்திலனே? தர்மம் அழியவும், அதர்மம் உயரவும், இந்தக் கதி நமது நாட்டினர்க்கு வந்ததேன்? இதைத் தான் தர்ம ஸூக்ஷ்மமெனச் சொல்லுவர். அந்யாயமாகக் கடுமையான ஹிம்ஸைகளை ஸஹித்து மாண்டவரெல்லோரும், அவ் விதமாகக் கர்மாத்யக்ஷன் அவர்க்குப் பாப விமோசநம் அளிக்க நற்கதியை அடைந்திருக்கமாட்டாரோ? இப்படி இறவாதவர் அடிமைப்பட்டும், மத மிழந்தும், தாம் சேகரித்த கர்மங்களின் பலனையே அடைந்திருக்கமாட்டாரோ? ப்ரபஞ்சம் விஷ்ணுவின் விஸ்தாரமன்றோ? இதில் தம் கொள்கையில் பிறவாதாரை ப்ரதி கூலராக வெண்ணி ஹிம்ஸிப்போர்க்கு அவன் க்ருபையின் லேஶமாவது உண்டாகுமோ? அதர்மமாக இங்கே கெட்டவர் கெட்டவராகார். அதர்மமாக இங்கே கொன்றவர் கொன்றவரே. துருஷ்கர் நம் நாட்டை ஆறேழு நூற்றாண்டுகளாய் அரசாண்ட பயனை விவரிக்குமிடத்துச் சரித்ரமுரைப்பவர் இவ்வண்ணம் முடிக்கின்றார்: ஹிந்தியெனவும் உர்டு எனவும் வழங்கும் பாஷை யொன்று, மிக்கவும் அழகு தாங்கிய பஹு கட்டிடங்கள், மஹம்மதிய சிற்றரசர் ஆளும் சில நாடுகள், தூரதேசத்தினின்று வந்த கிறிஸ்தவர் ஆளுகைக்கு அடங்கி, பெரும்பாலாராகிய ஆர்யமதத்தினரிடையே இசைந்து வாழும் மிக்க மஹம்மதிய ஜநங்கள், இவை தான்

இஸ்லாம் இந்தியாவுக்கு ஈந்த நன்மைகள். இரண்டு நூற்றுண்டுகளாக இந்தியரும் ஆங்கிலேயரும் கூடி வஸித்தும் கூடாதிருக்கும் விதமே, ஒன்பது நூற்றுண்டளவாக இந்தியரும் இஸ்லாமியரும் சேர்ந்து வஸித்தும் சேராமலே நின்று விட்டனர். ஐரோப்பியருடைய க்ரியா ஶக்தியானது இந்தியருடைய புத்தி விஸ்தாரத்தை ஸ்பர்சித்தும், ஸூக்ஷ்ம விஷய பர்யாலோசனையில் ஸமர்த்தரான இந்தியர் மநஸ்ஸுக்களில் ஐரோப்பியருடைய வித்யையானது ப்ரவஹித்தும், ப்ராஹ்மணர்களால் செய்யப்பட்ட தத்வ விசாரங்கள் ஐரோப்பியருடைய சித்தங்களை ஆகர்ஷித்தும், உலகத்தில் ஓர் நூதநமான ஜ்ஞாநசக்தி அதாவது, ஒரு பெரிய மதம் உண்டாகுமென விச்வஸிப்பவருமுண்டு. இதன் முடிவு யார்க்குத் தெரியும்? தமது வேதாந்த தர்ஶநங்களையும் ஐரோப்பியருடைய ப்ரயத்நஶீலதையையும் ஸமுச்சயம் செய்து ஒரு இந்திய நாட்டினர் உண்டாக இயலாதோ? என்றிவ்வண்ணம் யோசிக்கின்றனர்.

* * * * * *

நாமறிந்தமட்டும், வைதிக தர்ஶநங்களென்று பேர்பெற்று, வேத ஶாஸ்த்ரத்தை ஒப்புக்கொண்டு வ்ருத்தியான மதங்களின் ரக்ஷண விஷயத்தில், ஐரோப்பாவில் ரோமன் காதலிக் மதத்தை ரக்ஷிக்கும் போப் எனும் பட்டப்பெயரடைந்த தர்ஶந ஸார்வபௌமனைப்போன்ற ரக்ஷகனைக் காணேம்; எல்லாக் கிறிஸ்தவர் ஸமாஜங்களிலும், அவ்வவற்றின் ரக்ஷணார்த்தமாக உண்டாயிருக்கின்ற பாதிரிமார் பெருத்த ஸங்கங்களையொத்த யாதொரு ஸங்கமும் காணேம்; நைஸர்க்கிகமா யுண்டான ஒரு விசித்ரமான மதாபிநிவேஶத்தால், அங்யர்கள் ஆக்ரமிக்கக்கூடாத நிலைமையில் ஸ்வமதத்தை மஹம்மதியர் ஒருமித்து ரக்ஷித்துக்கொள்வதைப் போல நம்மவரிடம் மதாபிநிவேஶமும் ஒற்றுமையும் காணேம். கோயில்களென்றால் அவற்றுள், கிங்கரரெனப் பெயர்கொண்டவர் ப்ராயேண பகவத் ஸாந்நித்யத்துக்கு விரோதிகளாக நிற்கின்றனரேயன்றி, அதற்கு அநுகூலிகளாக இருப்பதில்லை. மடாதிபதிகளோவென்றால், ப்ராயேண மடங்களின் ஸம்பத்துக்குப் போக்தாக்களாய் ஏற்படுகின்றனரே யன்றிப் பொதுநன்மையைக் குறித்து விசாரமற்றிருக்கின்றனர். ஆர்யர் மதத்தை, நமக்குள் ஏற்பட்ட ஜாதி யெனும் கட்டுப்பாடு காப்பாற்றுகின்றதென ஒரு ப்ரமை

உண்டு. ஜாதி யெனும் கட்டுப்பாடு ஈஷத்தும் பயன்படாதென் பதைப் பங்காளம், பம்பாய், பஞ்சாப் எனும் நாடுகளில் நன்ருகக் கண்டுகொள்ளலாம். நம் நாட்டிலும் ஜாதிக் கட்டுப்பாட்டை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ஸமுத்ரயாநம் செய்து தேசாந்தரங்களுக்குப் பஹு பெயர் போகின்றனர். ஜாதிக்கு அத்யந்தாபாவத்தை உண்டாக்க முயல்பவர் நம்மிலும் பரரிலும் பஹு பெயர் உளர். இந்தியா தேசத்தின் ஸர்வ ஜாதியர்களுடன் மஹம்மதிய ஐரோப்பியரும் கூடி ஸஹபோஜநம் நடாத்தும் உத்ஸவ விசேஷங்கள் பத்ரிகைகள் மூலமாக வெளியாகின்றன. இப்படி வெளிப் படையாக ஏற்பட்டுவிட்டால், ரஹஸ்யமாக நடப்பவற்றைக் குறித்துப் புத்திமான்கள் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். ஜாதிக்குட் பட்டவரும் வெளிப்பட்டவரும் ஒருவர்க்கொருவர் பெண்கள் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் அநுகூலமுண்டாகும்படிச் சட்டம் பிறக்கவேண்டி, ப்ராஹ்மணரெனப்படுவோர் அநேகர் முயன்றதை யாம் எவ்வண்ணம் மறக்கலாம்? ஆகவே ஜாதியும் கட்டுப்பா டெனத் தத்காலம் அமையாது.

நம்மதத்தினர் வெளிப்படலாமேயன்றி, வெளிப்பட்டவர் நமக் குள் சேர அமையாதே! ஆகையால் ரக்ஷகரற்று நிற்கின்ற நமது ஏற்பாடுகளை அபிமாநிப்போர் குன்றிக் குறைவார்களே யன்றிப் பெருகவிடமில்லை. இத்தருணத்தில், மைஸூர் நாட்டில் உத்யோகம் செய்யும் பண்டிதர். எ. மஹாதேவ ஶாஸ்த்ரி பி. ஏ. எனும் இங்கிலீஷும் ஸம்ஸ்க்ருதமும் கற்ற வித்வானெருவர் நான்கு வர்ணங்களையும் சீர்படுத்த சில யோசனைகளை வெளிப்படுத்தி யிருக்கிருர். அவற்றை ஒப்புக்கொண்டால், எல்லா வர்ணத்தினரும், இதர ஐரோப்பிய ஆசிய தேசங்களின் ஜநங்களும், ஒருவர்க் கொருவர் ஸம்பந்தங்கள் செய்துகொண்டு, ஸஹபோஜநத்துடன் ஸுகமாக வாழ அநுகூலமாகும் என்கிருர். தர்மஶாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களும், ஶிஷ்டர்கள் எனப்பட்டவர்க்கு ஸம் மதமான ஆசாரங்களும், தத்காலம் ஹிந்துக்களால் கொண்டாடப் படுகின்றதில்லை யென்றும், அவற்றை இங்கிலீஷ் படித்தவர் ப்ரஜா ஹிதம், தேசவ்ருத்தி, உண்மையான தர்மம், இவற்றைப்பற்றித் தாம் செய்யும் யோசனைகட்கு விரோதமாகவும் அர்த்தமற்ற வீண் வழக்கங்களாகவு மிருப்பதாக எண்ணுகின்ருரென்றும், வைதிக ரெனப்படுவோர் ஶாஸ்த்ரவிதிகள், ஆசாரங்கள், இவற்றை யதாவத்

தாகப் பரிபாலிக்க இச்சித்தபோதிலும், அவை அநுஷ்டானத்தி னின்று விலகிப் போயிருப்பதை ஒப்புக்கொண்டு, இந்த நிலைமை இங்கிலீஷ் படிப்பின் பயனென்று துக்கிக்கின்றனரென்றும், இவர் எண்ணங்கள் தேசநன்மைக்கு ப்ரதிகூலமா யிருப்பதால் அநாத ரணீயம் என்றும் ஶாஸ்த்ரிகள் அபிப்ராயப்படுகிறார்.

நமக்குள் இங்லீஷ் படிப்பால் மதி விஸ்தரித்த பலர், நான்கு வர்ணங்களையும் வைத்துக்கொண்டு, அவாந்தர ஜாதி பேதங்களை மாத்ரம் பரிஹரிக்கவேண்டு மென்றும், பெண்களுக்கு உசிதமான வரையில் கல்வி கற்பிக்கலாமென்றும், சூத்ரர் தத்காலம் படிப்பது போல் படிக்கலா மென்றும், வேதாத்யயநம் வேதார்த்த விசாரம் இவற்றைப்பற்றி விசேஷ ஆதரத்தைத் தாங்கள் கொண்டாடா திருக்கையிலும், ஆதுநிக க்ஷத்ரிய வைஶ்யருக்கு அவற்றில் அதி காரம் கொடுக்கக் கூடாதென்றும், அவர்க்கும் ப்ராஹ்மணர்க்கும் ஸம்பந்தங்களும் ஸஹபோஜநங்களும் ஸ்ம்ருதிகள் ஒப்புக்கொண் டாலும் அவை கூடாதென்றும் சொல்கின்றார்களாம். இன்னும் பலர், வர்ண பேதங்களையும் வர்ணாஶ்ரமோசித கர்மங்களையும் முற்றிலும் பரிஹரிக்க இச்சிக்கின்றனராம். இவர்க்குள் அநேகர் மதாபிமாநமும் அற்றவராம். ஆகையால், இவர் போலன்றி ஶாஸ்த் ரிகள், வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை அழித்தல் உசிதமன்றெனத் தீர்மானித்து ஹிந்துக்கள்யாவரும் ப்ராசீந ஏற்பாட்டின்படி வேதாத் யயநம், வேதார்த்தவிசாரம், வேதக்ரியைகள், இவை முதலான வற்றைச் செய்ய அதிகாரிகளென்று அபிப்ராயப்பட்டு, ஹிந்துக் களாகிலும் மற்றோராகிலும், இஷ்டப்பட்டவரெல்லாரும் இவ் விதமாக ப்ராஹ்மணராய் விடலாம் என்கிறார். ஆதுநிக க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்கள் பூர்வ கால க்ஷத்ரிய வைஶ்யரென அதிகாரிகளா கின்றார்களெனவும், சூத்ரர்களும் மற்றையோரும் த்ரிவர்ணத்தி லிருந்து ப்ரஷ்டரானபடியால் அவர்களிலும் இஷ்டப்பட்டவர் தாண்ட்ய ப்ராஹ்மணத்தின்படி வ்ராத்யஸ்தோமம் செய்துவிட்டு ப்ராஹ்மணராகி அதிகாரிகளாகின்றார்களெனவும், அநேக பரம் பரையாக வேதாத்யயநத்தை விட்ட ப்ராஹ்மணரும், த்வாதஶ

வர்ஷம் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தை அநுஷ்டித்து அத்யயநம் செய்ய அர்ஹராகின்றன ரெனவும், சூத்ரனை ஜாநச்ருதி என்னும் ராஜனுக்கு ரைக்வர் என்னும் ருஷி ப்ரஹ்ம வித்யை உபதேசித்துவிட்டு அவன் பெண்ணையும் விவாஹம் செய்து கொண்டனரென்றும், கௌதமர் எனும் ருஷி தகப்பன் இன்னாரென்றறியாத ஸத்யகாமனெனும் சிறுவனுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யை உபதேசித்தனர் என்றும் அவன் உண்மை உரைத்த காரணத்தால் அவ்வண்ணம் செய்தாராகையால், ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணனாகான் என்றும், ஸத்யத்தில் நிலையுள்ள யாவரும் ப்ராஹ்மணரே யென்றும், இவ்விதமாக யோசித்து சாஸ்த்ரிகள் நமது தேசத்தை ஐக்யப்படுத்த வழி காட்டுகின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரர் ஜாநச்ருதியை க்ஷத்ரிய ராஜனென்று ஸித்தாந்தம் செய்ததை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஸத்யகாமன் ஸத்யம் சொன்னதையிட்டு அவன் ப்ராஹ்மண ஜந்மம் நிச்சயிக்கப்பட்டதென உபநிஷத் காட்டியதை அந்யதா க்ரஹணமும் செய்கின்றார்.

மர்யாதைகளை யழிக்க யாவரும் அதிகாரிகளே. மர்யாதைகளை ஸ்தாபிக்கவன்றோ மஹாபுருஷன் அவதரிக்கவேண்டும்? ‘பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு யார் வரப்போகின்றான்? வரப்போகின்றான் ஒரு மிக்கோன் என்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் அது நமது யோசனைகட்கு எட்டவில்லை. வந்தாலும் யார் நம்பப் போகின்றனர்? ப்ரமாணசரணர்களாகப் போந்த நாம் கலியுகத்தில் ஸுவர்ணவாநேவ ஸஜ்ஜநோ ஹி கலௌ (பணமுள்ளவனே பெரியவன்) அபிருசிரேவ தாம்பத்ய ஸம்பந்தோ ஹி கலௌ (இச்சையொன்றே பதி பத்நீ ஸம்பந்த காரணம்) அந்ருதமேவ வ்யவஹார ஜயோ ஹி கலௌ (பொய்யாலேயே வ்யாஜ்யத்தில் ஜயம்) ஸூத்ரமேவ விப்ரத்வம் ஹி கலௌ (பூணூல் தரித்தவன் பார்ப்பான்) லிங்கமேவாஶ்ரமோ ஹி கலௌ (காஷாயமுடுத்தவன் ஸந்யாஸி) அந்யாயேநைவ வ்ருத்திர் ஹி கலௌ (அந்யாயத்தாலே ஜீவநம்) கபடவேஷ

யாசாரண்யேவ ஸம்பந்த ஹேதவ: (கபடவேஷம் போடுதலே பெரியவனுக் கடையாளம்) எனும் புராணரத்நவசநங்களை நம்புகின்றோம். ஒவ்வொருவனும் தன் ஹ்ருதயத்தைத் தொட்டுப்பார்த்தானாகில், மேலெடுத்த வசநங்கள் தத்காலம் லோகாநுபவத்தை ஒட்டியிருக்கின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷமாக அறியக்கூடும். இப்படிக் கன்றித் தோன்றுமிடத்து, க்யாதியில் த்ருஷ்டியோ, பூஜையில் த்ருஷ்டியோ, லாபத்தில் த்ருஷ்டியோ, வித்த வ்ரயத்துக்கும் பரஹிதப்ரவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாகப் பரிணமிக்கும். இந்த ஸமுதாய யோசனைக்கு அபவாதமாகச் சிலருண்டு. அவர் எக்காலத்திலு மிருப்பர். ஸமுதாய யோசனையைத் தான் புராணரத்நம் விவரிக்கின்றது. விவாஹா ந கலௌ தர்ம்யா: ॥ யத்ர குத்ர குலே ஜாத: பலீ ஸர்வேச்வர: கலௌ ॥ ப்ரஹ்மா தா ரூபவ்யம் வா தா ரூபவ்யம் தாவதயா கேசை: । க்ஷயம் யாஸ்யந்தி தாவம் ஹோமம் ப்ரம்ஶா ஹவிஷ்யந்தி கலௌ யுகே ॥ ஸ்வாத்யாய ஹோம ஸ்வதா நாஸ்தி தேவதா தீர்த்த பூஜநம் । கரிஷ்யந்தி கலௌ ப்ராயோ நவவிம்ஶோதக க்ரியாம் ॥ வேதக்ஷயம் தவாந: ஸக்ருத் ப்ராயஜ்ஞாயம் ப்ரயோ யதோ ॥ யதாயதாஸதாம் ஹாநி: வேதமார்க்கா நுவர்த்திநாம் । ததா ததா கலேர்வ்ருத்தி: அநுமேயா விசக்ஷணை: ॥ கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டார மீஶ்வரம் । நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: ॥ கிம் தேவை: கிம் த்விஜை: கிம் வேதை: கிம் ஶௌசேந ஜந்மநா । இத்யேவம் விப்ர வக்ஷ்யந்தி ॥ ஶூத்ரா: ப்ராயாஸ் தயாவர்ணா: ஹவிஷ்யந்தி கலௌ யுகே ॥ என்கின்ற இதர வசநங்களும் ஸ்மரிக்கத்தக்கன. இப்படி வர்ண ஸாங்கர்யமும், தர்மலோபமும், த்விஜக்ரியாநாஶமும் தத்காலம் ஸம்பாவிதமாகையால், இதற்கு ஶோகித்துப் பயனில்லை. ஆனால் ப்ராயநுகூலே யஜநயமேஜ்ஞ: தேதாயாம் ஸாவமேவாயது । யதாவோதி ததாவோதி கலௌஸம்கீர்த்ய கேஶவம் ॥ என்றும், யதேதாக்ஷ யுகீர்வாத்ரு ப்ராவோதிவர்ஷ வர்ஷை: கலௌ । ஶூத்ராயா வேதயஜ்ஞா: தேந தேஷோர்த்வம் கமே: ॥ என்றும்,

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் வ்யாஸோக்திகள் இருக்கிறபடியால், அல்ப ப்ரமத்தால் பகவத் ப்ரீதியையும் புண்யத்தையும் யாவரும் ஸம்பாதிக்கக்கூடியதாகையாலும், பதி ஶுஶ்ரூஷையாலும், ப்ராஹ்மண ஶுஶ்ரூஷையாலும் பரம ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸ்த்ரீஶூத்ரர்கள் ஸம்பாதிக்கக்கூடிய யுகமென்று புராணம் வெளியிடுவதை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், யேநகேந ப்ரகாரேண ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளுக்கு அநுகூலமென்று எண்ணப்பட்டதாகையாலும், கலியுகத்தை ஸாது வென்றும், ஸ்த்ரீஶூத்ரர்களைக் குறித்து ஸாது வென்றும் இந்த யுகவிஷயமாக வசநங்கள் ஏற்பட்டன. இந்த ஸாதுத்வம் ப்ரஷ்டத்விஜர்களுக்கும் அநுகூலமாம்படியை வித்வான்கள் விமர்ஶிக்கத் தக்கவர்.

பாஹ்யாந்தர ஶத்ருபூயஸ்தையால் பீடிக்கப்பட்ட வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களையும் வைதிக தர்ஶநங்களையும் ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு மதத்ரயத்திலும் வைதிகரெனப்படுவோரும், அவரிடம் விஶ்வாஸம் உள்ளவர்களும், தங்களுக்குள் ஸம்பாவிதமான அவாந்தர கலஹங்களைச் சற்று நிறுத்திவிட்டு, ஒரு ஸபையாகக் கூடி, வேண்டிய ப்ரயத்நங்களைப்பற்றி யோசிக்கக்கூடாதா? அதற்கு இன்னும் காலம் வரவில்லையோ? ஹிந்து ஸபையென்றொரு ஸபை பஞ்சாப் தேசத்தில் உண்டாயிருக்கின்றது. பாரத தர்ம மஹாமண்டல மென்றொரு ஸபை ஆர்யாவர்த்தத்தில் உண்டாயிருக்கின்றது. அவ்வண்ணம் இந்த நாட்டிலும் ஒரு ஸபை ஏன் ஏற்படக்கூடாது? இதைப்பற்றி ஆஸ்திகர் யோசிப்பர் என்று நம்புகின்றோம்.

தத்வவிசாரம்.

உ. ஈச்வர விஷயம். ந. ஜீவ விஷயம்.

கீதா பாஷ்யத்தில் பரதேவதா பாரமார்த்ய விஷயத்தில் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய அபிப்ராயம் ஸ்பஷ்டம். முதல் ச்லோகத்திலேயே நாராயண꞉ பரோ(அ)வ்யக்தாத் என்று ஆரம்பித்ததில், அவ்யக்தாத் புருஷ꞉ பர꞉ என்றும், புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் என்றும், கடோபநிஷத் வாக்யங்களை மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டு நாராயணனைக் காட்டிலும் ஈச்வரன் ஒருவன் உண்டெனும் ஸம்சயத்தை நிவர்த்திக்கின்றார். அவதாரிகையிலும், ஸ பகவாந் ஸ்ருஷ்ட்வேதம் ஜகத் தஸ்ய ச ஸ்திதிம் சிகீர்ஷு꞉ மரீச்யாதீநக்ரே ஸ்ருஷ்ட்வா என்றும்,

ஜகத꞉ ஸ்திதிம் பரிபாலயிஷு꞉ ஸ ஆதிகர்த்தா நாராயணாக்யோ விஷ்ணு꞉ * * * * * தேவக்யாம் வஸுதேவாதம்சேந கில ஸம்பபூவ என்றும்,

ஸ ச பகவாந் ஜ்ஞாநைச்வர்ய சக்தி பல வீர்ய தேஜோபி꞉ ஸதா ஸம்பந்ந꞉, த்ரிகுணாத்மிகாம் வைஷ்ணவீம் ஸ்வாம் மாயாம் மூலப்ரக்ருதிம் வசீக்ருத்ய, அஜ꞉, அவ்யய꞉, பூதாநாமீச்வர꞉, நித்ய சுத்த புத்த முக்த ஸ்வபாவோ(அ)பி ஸந், ஸ்வமாயயா தேஹவாநிவ ஜாத இவ ச லோகாநுக்ரஹம் குர்வந் லக்ஷ்யதே

[அந்த பகவான் இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதன் ஸ்திதியைச் செய்ய இச்சித்தவராய் மரீசி முதலானவர்களை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்து,]

[ஜகத்தின் ஸ்திதியைப் பரிபாலிக்க இச்சித்தவராய் அந்த ஆதி கர்த்தாவான நாராயணனெனப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் * * * வஸுதேவர் மூலமாய்த் தேவகியினிடம் தன் அம்சத்தால் அவதரித்தார்.]

[அந்த பகவான் ஜ்ஞாநம் ஐச்வர்யம், சக்தி, பலம், வீர்யம், தேஜஸ் முதலான (கல்யாண) குணங்களுடன் எப்போதும் கூடினவராகவும், பிறப்பற்றவராகவும், விகாரங்களற்றவராகவும், ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ஈச்வரனுகவும், நித்ய சுத்த புத்த முக்த ஸ்வ பாவத்துடன் கூடினவராகவும் இருந்தும், முக்குண ஸ்வரூபியான தன்னுடைய வைஷ்ணவீ யென்கிற மாயையாகிற மூலப்ரக்ருதியை வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தன் விசித்ர சக்தியால் தேஹமுள்ளவர் போலும், பிறந்தவர் போலும், லோகாநுக்ரஹம் செய்துகொண்டு ப்ரகாசிக்கிறார்] என்றிவ்விதமாகச் சொன்னவர் ஈச்வரன் இன்னர் என்பதில் ஸந்தேஹமறச் சொன்னவரே. ஷாட்குண்ய பூர்த்தியால் பகவத் சப்தவாச்யன் நாராயணன் என்று விஷ்ணுபுராண ப்ரமாணத்தை அநுஸரித்தும் எழுதுகின்றார்.

ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸங்க்ஷித சிஷ்யரான ஸுரேச்வராசார்யரும் ஸ்வாசார்யக்ருதமான ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் பாஷ்யத்துக்கு வார்த்திகமென்னும் க்ரந்தம் எழுதியிருக்கின்றார். அதில் "யஃ ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்" என்று ஆரம்பிக்கின்ற அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தின் பாஷ்ய ப்ரகரணத்தில், இந்த ச்லோகங்களெழுதப்பட்டு நிற்கின்றன.

யதஸ்யா ப்ரவிவிக்ஷேஜ்யந் ஸாக்ஷிகா: பார்த்தவாஸுதே।
தயா சைதந்யமஹிம்நா தயா பாஸ்வதாஜய: । க்ருஷ்ண
த்வைபாயநோ வ்யாஸோ வேதார்த்தா ஸ்வாந்தஸாநிகரஸ । ப்ர
ஹ்மைவைஷ பஹுதா ப்ராணிநாம் ஹிதகாம்யயா । நாராயண:
பரோऽவ்யக்தாதண்டமவ்யக்தஸம்பவம் । அண்டஸ்யாந்தஸ்த்விமே லோ
கா: ஸப்தத்வீபா ச மேதிநீ ॥ தஸ்மை நமோऽஸ்து தேவாய நிர்கு
ணாய குணாத்மநே । நாராயணாய விச்வாய தேவாநாம் பர
மாத்மநே ॥ ஸ ததைவ ஸம்ஜ்ஞீஸ்ய ஸம்ஜ்ஞா நாராயணஸ்யா । வேத

விப்ரை: மஹாப்ராஜ்ஞை: வேதவேதிபி: விநியுஜ்யதே ॥ * *
* ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஶக்திஶ்ச ஸர்வாத்மா ஸர்வதோ த்ருவ: । ஜந்மஸ்தித்யந்தஸம்ஹார ஹேதுரேஷ ஸநாதந: ॥ ஸ ஏவைஷாம் ஹ்ருதந்தரஸ்தோ தேவ: ஸர்வகாரண காரண: । நியந்தா க்ஷிதிதேவீம் ஸர்வாஸ் வவஸ்தாஸு ஸர்வதா ॥

[இந்த ஈச்வரனைப் பாஞ்சராத்ரிகள் நான்கு ரூபமாகப் பிரித்து உபாஸிக்கின்றனர். அப்படியே யோக தர்சநம் பாசுபத மதம் முதலானவற்றை வழிபடுபவரும் அவனை உபாஸிக்கின்றனர். வேதஸ்வரூபியும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தகருமான க்ருஷ்ணத்வைபாயநரெனும் வ்யாஸர், ப்ராணிகளின் ஹிதத்தை இச்சித்து பஹு ப்ரகாரமாக இதையே சொன்னார்; (எதையென்றால்,) அவ்யக்தத்துக்கு மேற்பட்டவன் நாராயணன்; ப்ரஹ்மாண்டம் அவ்யக்தத்திநின்று உண்டாயது; இந்த லோகங்களும், ஏழு த்வீபங்களுடன் கூடிய பூமியும் அண்டத்திற்குள் இருக்கின்றன. நிர்க்குணனும் (கல்யாண) குண ஸ்வரூபியாயும், விச்வமாகவும் தேவர்களுக்கெல்லாம் பரமாத்மாவாகவும் இருக்கப்பட்ட தேவனை அந்நாராயணனின் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கின்றேன். இவனை உத்தேசித்தே நாராயணம் எனும் மந்த்ரமானது (நாராயணநுவாகம் ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் என்பது) வேதம் தெரிந்தவரும் மஹா ப்ராஜ்ஞருமான புருஷர்களால் விநியோகப்படுத்தப்படுகிறது. அந்த ஈச்வரன் ஸர்வஜ்ஞன்; ஸர்வசக்தியுடன் கூடியவன்; எல்லார்க்கும் ஆத்மா; எங்கும் நிறைந்தவன்; சாச்வதன்; ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமானவன்; ஸர்வ காரண வஸ்துக்களுக்கும் காரணன்; அப்படிப்பட்ட இந்த தேவன் உள்ளிருந்துகொண்டு எக்காலத்திலும் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பூமி தேவியின் நியந்தாவாக இருக்கின்றார்.]

இதனால் பாஞ்சராத்ர மதத்தை யொத்து வ்யாஸரும் நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்று அறுதியிட்டாரென விளங்குகின்றது.

இதுவுமன்றி ஸுரேச்வராசார்யர் வார்த்திக க்ரந்த முடிவில் ஸ்வக்ரந்தத்தை ஒரு மாலையாக வர்ணித்து, "ஏஷா ஹ்யேவ ஶ்ரீவத்ஸ வக்ஷஸ்தம் வைஷ்ணவம் ஸா ப்ரயாது" ॥ என்று விஷ்ணுவின் பரம

பதத்தினிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்கிறார். இதற்கு வ்யாக்யாநமாக ஆநந்தகிரி பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

[illegible] * * * [illegible] * * * [illegible] * * * [illegible] ।

இதன் அர்த்தம் விஸ்தரித்து எழுதவேண்டியதில்லை. கங்கையானவள் எப்படி ஶம்புவை யடைந்தனளோ அப்படியே ஸ்வக்ரந்தமாகிற மாலையானது அமலமாயும் அஜமாயு மிருக்கப்பட்ட வைஷ்ணவ பதத்தை யடைந்தாள் என்றும் [illegible] ஸர்வேஶ்வரன் இன்னானென்றும் நிஸ்ஸம்ஶயமாக வெளியிடுகின்றார். அந்தவிடமே ஶங்கரனை ஸ்மரித்தும் ஸர்வேஶ்வரத்வ ஶங்கை அவரிடம் பண்ணினாரில்லை.

ஶங்கர பாஷ்யாதிகளுக்கு டீகா வெனும் வ்யாக்யாநம் செய்த ஆநந்தகிரியும், மங்கள ஶ்லோகங்கள் செய்யுமிடத்து, [illegible] । [illegible] ॥ என்றும், [illegible], என்றும், [illegible] । [illegible] ॥ என்றும், உபநிஷத் பாஷ்ய டீகைகளில் விஷ்ணு விஷயமாகச் செய்தாரே யன்றித் தேவதாந்தர ஸ்மரணம் செய்யவில்லை. ஸூத்ரபாஷ்யா டீகாரம்பத்தில் தேவதாந்தர நமஸ்காரங்கள் ஸம்பவித்த போதிலும் ப்ரதமத: விஷ்ணு ஸ்தோத்ரமே செய்திருக்கின்றார். அத்வைதியான ஸ்ரீதர ஸ்வாமி சுத்த வைஷ்ணவர். அத்வைதஸித்தி யெனும் வாத க்ரந்தம் செய்த மதுஸூதந ஸரஸ்வதி பரமவைஷ்ணவர். அவர் [illegible] என்று நிச்சயித்திருக்கின்றார்.

ஸர்வ ஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹ: என்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் செய்த க்ரந்தத்தில் வேதவ்யாஸ பக்ஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து, 47 - வது ஶ்லோகத்தில் சதுர் வ்யூஹாத்மகரான விஷ்ணு, நான்கு விதமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாரென்றும், குணக்ருத பேதங்களுடன் கூடின சதுர்வர்ணங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தா ரென்றும் 55-57 - வது ஶ்லோகங்களில் எல்லார்க்கும் மோக்ஷம் அளிப்பவர் விஷ்ணு வென்றும் சொல்லுகிறார். இன்னும்

> ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் ।
> ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவா நேக ஏவ ஜநார்தந: ॥

என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் வெளியிட்டபடி, 58 - வது ஶ்லோகத்தில்,

> ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ஹராக்யாபி: ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யுபாதிபி: ।
> ஸர்வேஷு ஸர்வாத்மகஸ் ரஜஸ்ஸத்த்வதமோவஶாத் ॥

என்று த்ரிமூர்த்தி நாமங்களை ஜநார்த்தநன் ஒருவனே வஹித்து ஜகத்தின் ஜந்ம ஸ்திதி லயங்களைப் புரிகின்றனென்று சொல்லுகிறார். முடிவாக 61 - வது ஶ்லோகத்தில் ஶங்கராச் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத் * * * மோக்ஷமிச்சேஜ் ஜநார்தநாத் என்று ஸ்பஷ்டமாக ஶங்கரனிடம் ஜ்ஞாநத்தையும், விஷ்ணுவிடம் மோக்ஷத்தையும் இச்சிக்க வேண்டுமென்கிறார். இப்படி வேதவ்யாஸ பக்ஷமும் அந்த பக்ஷத்தை ஆதரித்த ஸ்ரீஶங்கராசார்யர் பக்ஷமும் இருந்தபடியை ஸுரேஶ்வராசார்யரும் அநுவதித்திருக்கிறார். ரத்ந ப்ரபை என்னும் வ்யாக்யாநத்துடன் ஸ்ரீமத் ஶங்கராசார்யருடைய ஸூத்ரபாஷ்யம் தெலுங்கில் அச்சிட்டிருக்கின்றது. அதில் ஸ்வக்ரந்தாரம்பத்தில் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் வாஸுதேவ த்வாதஶாக்ஷரத்தை ஸ்மரித்துவிட்டு க்ரந்தத்தை எழுதினதாகத் தெரிகின்றது. இந்த பாஷ்யத்தை இங்கிலீஷ்படுத்திய ஐரோப்பிய பண்டிதரும் வாஸுதேவ த்வாதஶாக்ஷரத்தை முதலில் தர்ஜமா செய்துவிட்டு க்ரந்தத்தைத் தர்ஜமா செய்திருக்கின்றார். சில ஆதுநிக ப்ரதிகளில் இந்த மஹாமந்த்ரத்தை விட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும் அவற்றிலும் இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது அத்யாயாரம்பங்களில் நம: பரமாத்மநே என்றோ, ஓம் தத்ஸத் ப்ரஹ்மணே நம: என்றோ, பரமாத்மாஸ்மரணம் இருக்கின்றது. க்ரந்தாரம்

பத்தில் இந்த ஸ்மரணம் சூந்யமாயிருக்கின்றது. இதனல் ஸ்ரீமத் ஶங்கராசார்யருடைய ப்ரஸ்தாநத்ரய பாஷ்யங்கள் கால க்ரமேண மாறுபடலாம் எனும் ஸந்தேஹமும் உண்டாகின்றது.

ப்ரஸ்தாநத்ரய பாஷ்யங்களில் ஜகத்காரணனும், அந்தர் யாமியும், மோக்ஷப்ரதனும் நாராயணனென்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார் யர் அநேக ப்ரகரணங்களில் சொல்லித் தாத்ருஶ யோசனே சிவ னிடம் ஒரு தரமும் செய்தாரில்லை. இன்னும் மீதை ஆருவது அத்யாயம் 14-வது ஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தைப் பார்க்கில், அந்த ரூபமான யோசனே அந்யத்ர செய்யக்கூடா தெனவும் தாத்பர்யப்படுகிருரென்னலாம். சிவாநந்தலஹரி முதலானஸ்தோத் ரங்கள் இருக்கின்றனவே யென்ருல் ஶங்கராசார்ய க்ருதமென்று விஷ்ணு விஷயமாயும் ஶிவ விஷயமாகவும், இதர தேவதா விஷய மாகவும் பஹு ஸ்தோத்ரங்களுண்டு. ஒரு தேவதா ஸ்தோத்ரத்தில் இதர தேவதா நிந்தையும் சிலவிடம் காண்கின்ருேம். பாஷ்ய காரரான ஶங்கராசார்யர் பரதேவதா விஷயமாக ஸ்வாபிப்ரா யத்தை ஸ்பஷ்டமாகப் பாஷ்யங்களில் காட்டிவிட்டு, அதற்கு நேர்விரோதமாக ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்கள் செய்திருப்பார் என்பது அஸம்பாவிதம். வ்யாஸபக்ஷம் இருக்கிறபடியை, அவரும் அவர் ஷ்யர் ஸுரேஶ்வரரும் காட்டி, அந்தப் பக்ஷத்தையே தங்க ளுடைய தெனவும் காட்டி, பக்ஷாந்தரத்தை ஸ்தோத்ர க்ரந் தங்களில் காட்டமாட்டார்கள். அத்வைத பூர்வாசார்யர்கள் ப்ரா யேண வைஷ்ணவர்கள். இதை நம்மிராமாநுசனுடைய ஸ்ரீபாஷ் யத்தில் பூர்வபக்ஷங்களை ஸாதிக்குமிடத்து, த்ருடமாகக் காட்டப் படுகின்றது. ஶங்கராசார்யநாமத்தைக் கொண்டோர் பலர்; அவருள் சிலர் சைவராக இருந்து, இப்போது ஶங்கராசார்ய க்ருத ஶிவ ஸ்தோத்ரங்களென்று வழங்கு மவற்றைச் செய்திருக்கக்கூடும். இப்படி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசநங்கள் ப்ராஜ்ஞர்களான பல ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, நாராயணனே ஜகத் காரணனென்பதற்கும் அவனே ஶுத்திஷோ ஶுத்துஹோமஃ என்ப தற்கும் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்டன வென்று முடிக்கின்ருேம்.

ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நாம ரூபாதிகள் இல்லை. நாமரூபவம் நய ஸத்தாஸி என்பது விஷ்ணுபுராண வசநம்.

ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம் ।
ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே ॥

[உனக்கு ரூபமில்லை; ஆகாரமுமில்லை; ஆயுதங்களில்லை; ஆஶ்ரயமான இடமுமில்லை; ஆகிலும் பக்தர்களுக்கு புருஷாகார விஶிஷ்டனாக நீ ப்ரகாசிக்கின்றாய்] என ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரஹ்லாத ஸ்தோத்ரத்திலும்,

யஸ்யாவதாரரூபாணி ஸமர்சந்தி திவௌகஸ: ।
அபஶ்யந்த: பரம் ரூபம்,

[எவனுடைய உத்க்ருஷ்டமான ரூபத்தைக் காணாதவராய்த் தேவலோகவாஸிகள் அவதார ரூபங்களை அர்ச்சிக்கின்றார்களோ] என்றிருக்கின்றது. உபநிஷத்தும் அவன் ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்க யத்நித்து, ஸ ஏஷ நேதி நேதி என்று முடித்தது. அதாவது நாம் அறியக்கூடிய எந்த விதமாகவும் அவன் இல்லை என்பதாம். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் தயாஶதகத்தில்,

அவதார விஶேஷேஷு அநுரூபேஷு அநேஷு
தவ நிர்தேஶகாமோஸௌ திதிஷூர் விப்ரகர்ஷணம் ।
வ்யஞ்ஜயதி ஶேஷாத்ரிநாத: ஸ்வநிஷ்டேஷு ஜனேஷு
பஜதி ஶரணபாஜாம் பாவிநோ ஜந்மபேதாந் ॥

[ஓ தயையே! ஶேஷாத்ரி நாதனானவன் நிச்சயமாக உன்னுடைய ஆஜ்ஞையாலே, தன்னுடைய லீலையை வ்யாஜமாக வைத்துக்கொண்டு, அநேக அவதாரங்களைச் செய்து, மதிகேடரிடம் அவமானத்தையும் அடைந்துகொண்டு, தன்னுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்கு அநுபாவ்யங்களான ஜன்ம விஶேஷங்களை அடைகின்றான்] என்று ஸாதித்தருளினர். இப்படிப் பகவான் பக்தர்களுக்கிரங்கி அவர்கள் தன்னை உபாஸிக்கவேண்டியபடி அவதரிக்கின்றான் என்றால், அவன் நிஜ ரூபம் யாருக்குத் தெரியும்? அவனை நாமாந்தர ரூபாந்தர விஶிஷ்டனாக உபாஸிப்பதில் நாம் விரோதம் சொல்லவில்லை.

யேயதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் ।
மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ: ॥

என்றருளிச் செய்த அருளாளன், உபாஸகர் பிங்நமாகிற நாம ரூபங்களைத் தனக்குக் கல்பிப்பதால் வெறுப்படைவனோ ? வ்யாஸ பராசரர்களுடைய பாவமும், ப்ரமாணங்களுடைய ப்ராசுர்ய மும், வைதிக ஸித்தாந்தகளை ஸ்தாபித்த மஹான்கள் ருசி இருந்த படியையும் காட்டினமேயன்றி வேறில்லை.

ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபகுண விபவங்களை ஸங்க்ர ஹித்துச் சொல்லவும் யார் ஸமர்த்தர்? நமக்குத் தெரிந்த கிஞ் சித்தையும் வெளியிட இங்கே நமக்கு அவகாசமும் குன்றியிருக்கின் றது. ஆகவே இந்த விஷயத்தில், ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தினின்று இன்னும் சில ச்லோகங்களை வரைந்து முடிக்கின்றோம்:

𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍁𑌨𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌃 ।
𑌅𑌤𑍀𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌰𑌣𑍋𑌽𑌖𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌲𑍇 ॥
𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋𑌽𑌸𑍌
𑌸𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌲𑍇𑌶𑌾𑌵𑍃𑌤𑌭𑍂𑌤𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ।
𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑍋𑌰𑍁𑌦𑍇𑌹𑌃
𑌸𑌂𑌸𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌜𑌗𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍋𑌽𑌸𑍌 ॥
𑌤𑍇𑌜𑍋𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧
𑌸𑍁𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑍈𑌕𑌰𑌾𑌶𑌿𑌃 ।
𑌪𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌾 𑌨 𑌯𑌤𑍍𑌰
𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇𑌶𑍇 ॥
𑌸 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍂𑌪𑌃
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍃𑌕𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍
𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 ॥
𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌂
𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌮𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ।
𑌸𑌂𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾
𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥

பரமென்றும் அபரமென்றும் உபநிஷத் வகுத்த இரண்டு வித்யைகளுக்கும் விஷயபூதனாய், த்வாதசாக்ஷரமெனும் மஹா மந்த்ரத்துக்குத் தேவதையாய் விளங்கும் ஸ்ரீ வாஸுதேவன் ஸ்வரூபத்தை, அந்த மந்த்ரார்த்தம் புத்தியில் ஸ்திரப்படும் விதத்தை, மேலெழுதிய ச்லோகங்களால் ப்ரபஞ்சிக்கிறார். [அவன், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் உபாதானகாரணமாயிருக்கும் அவ்யக்தமெனும் பரக்ருதிக்கும், அதனுடைய மஹத் முதலான விகாரங்களுக்கும், அதன் ஸத்வம் முதலான குணங்களுக்கும், அவற்றால் உண்டாகும் அஜ்ஞானம், துக்கம் முதலாகிய தோஷங்களுக்கும் (விலக்ஷணனாக) அதிக்ரமித்து நிற்கின்றான். ஓ முனியே! அவன் அவித்யை முதலானவற்றின் ஆவரணத்தை அதிக்ரமித்தவன். ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவன். ஜகத்தில் ஸத்ரூபமாகவும், அஸத் ரூபமாகவும் வஸ்து ஜாதங்கள் எவை யிருக்கின்றனவோ, அவை யெல்லாம் உள்ளும் புறமும் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவன் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடியவன். ஸர்வ பூத வர்க்கங்களையும் தனது சக்தியின் ஓரம்சத்தால் மூடினவன். தன் இச்சையால், (அகர்மவச்யனாய்) தான் உகந்தருளினபடி, தன்னடியாரால் பூஜிக்கத்தக்க பஹு தேஹங்களுடன் கூடினவனாய் அவதரித்து, அசேஷ ஜகத்துக்கும் ஹிதத்தை உண்டாக்கினவன். தேஜஸ் பலம், ஐச்வர்யம், மஹாஜ்ஞானம், உத்க்ருஷ்ட வீர்யம், ஸர்வசக்தி முதலான உயர்ந்த குணங்களின் ஓர் சேர்க்கையாக விருக்கின்றான். பரர் எனப்படும் ப்ரஹ்மா சிவன் முதலியோர்க்கும் அவன் பரன். பரரென்றும் அபரரென்றும் இருப்பவர்க்கெல்லாம் நியந்தாவான அவனிடம் அவித்யா. ஹேதுகங்களான துக்கம் முதலான ஸர்வ கர்ம பலங்களும், (கர்ம வாஸனையின் கந்தத்துக்கும் அவனிடம் ஹேதுவற்றிருக்கின்றபடியால்) அடியோடும் இல்லை. அந்த ஈச்வரன் வாஸுதேவனாக ஸமஷ்டிரூபி. ஸங்கர்ஷணாதிகளாக வ்யஷ்டிரூபி. பரரூபத்தால் அவ்யக்த ஸ்வரூபி. ஜகத் ரூபமாகவோ, அவதார ரூபங்களாகவோ ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்துடன் கூடினவன். ஸர்வாவஸ்தைகளுடன் கூடியிருக்கும் சித் அசித் என்பவை அவனுடைய ரூபங்களானாலும், ஸ்வதந்த்ரனானபடியால் அவைகளைப்போல் பரவசனல்லன். ஸர்வேச்வரன் கரணகளேபரங்களின்றியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றவன். ஸர்வத்தையும் அறிந்தவன். ஸமஸ்த சக்திகளுடன் கூடியவன். பரமேச்

வரனென்றும் பெயருடையவன். விகாரங்களுக்கு ஆஸ்பதமாய் இருக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியினுடைய ஸர்வ தோஷங்களுமற்றும், அந்தத் தோஷ ஸம்பந்தமுள்ள ஜீவரைப்போல் அசுத்தமாயிராமல் அதிசுத்தமாயும், முக்தர் ஒரு காலம் ஹேய ஸம்பந்தமடைந்து பின்னல் நிர்மலரானது போலன்றி எப்போதும் நிர்மலமாயும், பஹுரூபராகின்ற நித்யரைப் போலன்றி ஏகரூபத்துடன் கூடியும் இருக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷோத்தமன் எந்த ஶாஸ்த்ரைக வேத்யமான ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படுகின்றானே, எந்த விவேக ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலோ யோக ஸாதநத்தாலோ ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் படுகின்றானே, நிஶ்ஶேஷமாக அஜ்ஞாநம் கழிந்ததால் உண்டான எந்த பரபக்தி ரூபமான ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்படுகின்றானே, அதுதான் ஜ்ஞாநம். மற்ற வித்யை யெல்லாம் அவித்யைக்குள் அகப்பட்ட அபரவித்யை.]

நமக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமியும், ப்ராப்யனுமாக இருக்கையில் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாதி காரணமாகவும், ஈஶ்வரனுகவும், நம் ஒவ்வொருவர்க்குள்ளும் நியந்தாவுமாக இருக்கும் ஶரண்யன் ஸ்வரூப குணதிகளைப் பற்றிச் சற்று விவரித்தோம். இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமின்றி நமக்கு அவன் உபாஸ்யனுகமாட்டான். அவனை உபாஸிக்காதவருக்குப் பரமஶ்ரேயஸ் இல்லை. ஆனல் அவனை உபாஸிப்பானேன் என்றாலோ, ஜீவன்களுடைய தத்வ ஸ்ரூபமும், தத்காலம் அவற்றின் அயதார்த்த ஸ்திதியும் கிஞ்சித் யோசிக்கவேண்டியதாகின்றது. முன்னமே யோசித்து மிருக்கின்றது.

ஜீவ விஷயமாகக் கடோபநிஷத்தில்,

நஜாயதெ ம்ரியதெ வாவிபஶ்சித், நாயம் குதஶ்சித் ந பபூவ கஶ்சித் । அஜோநித்யஶ்ஶாஶ்வதோயம் புராணோ, நஹந்யதெ ஹந்யமாநெ ஶரீரெ ॥ ஹந்தாசெந்மந்யதெ ஹந்தும் ஹதஶ்செந்மந்யதெ ஹதம் । உபௌ தௌ நவிஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி நஹந்யதெ । என்று சொல்லியிருக்கின்றது. கீதையிலும்,

அவிநாஶி து தத்வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் ।
விநாஶமவ்யயஸ்யாஸ்ய நகஶ்சித் கர்துமர்ஹதி ॥
அந்தவந்த இமெதேஹா நித்யஸ்யோக்தாஶ்ஶரீரிண꞉ ।
அநாஶிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத ॥

𑌯 𑌏𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌤𑌮𑍍 ।
𑌉𑌭𑍌 𑌤𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍
𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌨 𑌭𑍂𑌯𑌃 ।
𑌅𑌜𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋
𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 ॥
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯 𑌏𑌨𑌮𑌜𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ।
𑌕𑌥𑌂 𑌸 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌂 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌮𑍍 ॥
𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯
𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌰𑍋𑌽𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌹𑍀 ॥
𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃 ।
𑌨 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃 ॥
𑌅𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ॥

𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥ - என்றும் ச்லோகங்கள் ஸ்மரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டும் ஸமான ப்ரகரணங்கள் : ஜீவன் விஷயமாகப் பிறந்துள. உபநிஷத்தில் நசிகேதஸ் என்னும் ருஷி குமாரர் ம்ருத்யுவினிடம் வரங்கள் பெற்று, மூன்றாவது வர்விஷயமாக 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍈𑌕𑍇 । 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌹𑌂 என்றுரைத்தார். இதின் ஸாதாரணமான அர்த்தம்: "மநுஷ்யன் இறக்குங்கால், யாதொரு இந்த ஸம்ஶயம் உளதோ, தேஹாதி விலக்ஷணனாக ஆத்மா ஒருவன் அநுவர்த்தித்து இருக்கின்றான் என்று சிலரும், இப்படிப்பட்டவன் இல்லையென்று சிலரும் சொல்கின்றனர். இது ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலும் அறியக்கூடாத விஷயமாகையால், உம்மால் உப

தேசிக்கப்பட்டு இதை அறிந்துகொள்கின்றேன்" என்றுகின்றது. நமது பாஷ்யகாரர் இந்த வாக்யத்தைக் குறித்துச் செய்தருளிய விஶேஷார்த்தம் இவ்விடம் சொல்லப்படவில்லை. இந்த வரம் ஜீவவிஷயம். இப்படியே கீதையிலும் அர்ஜுநன் தன்னுடைய பந்துக்களையும் தனக்குப் பூஜ்யர்களாயிருந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் கொல்ல இஷ்டமற்றவனாய், வில்லை யெறிந்துவிட்டுத் தேர்தட்டில் உட்காரவே, பகவான், அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் (சோக விஷய மாகாதவரைப்பற்றிச் சோகிக்கின்றனை) என்று ஜீவனுடைய ஸ்வரூபோபதேசத்தை அர்ஜுநனுக்குச் செய்கின்றார். அத்வைத ஸித்தாந்தத்தின்படி ப்ரஹ்மமே அவித்யையால் மூடப்பட்டு, ஶரீரந்தோறும் ஜீவபாவத்தை யடைகின்ற தாகையால், ஸர்வப்ரகரணங்களும் ப்ரஹ்மபரமாக வ்யாக்யாநம் செய்யப்படுகின்றன. ஆனாலும், நசிகேதஸ்ஸினுடைய ப்ரஶ்நத்தாலும் அர்ஜுநனுடைய ஶோகத்தாலும் இருவரும் தத்காலம் பேதப்ரதீதிகளை அதிக்ரமிக்கவில்லை யென்றும், அவர்கள் ஜீவ விஷயமான உபதேசத்தை அபேக்ஷித்தவரென்றும் ஏற்படுகின்றது. பகவான், அவிநாஶி து தத்வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் । விநாஶமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஶ்சித் கர்துமர்ஹதி । என்றுரைக்க, அந்த ஶ்லோகத்துக்கு "யாதொரு ப்ரஹ்மத்தினால் இந்த ஸர்வஜகத்தும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்த ப்ரஹ்மத்துக்கு நாசமில்லை யென்றறி. ஸர்வவிகார ரஹிதனான அந்த ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒருவனும் விநாசம் செய்ய ஸமர்த்தனுகான்" என்று ஸ்ரீ ஶங்கர பாஷ்யம் உபபந்நமெனத் தோன்றவில்லை. ப்ரஹ்மம் இறக்கப்போகின்றதென அர்ஜுநனுக்கு ஶோகம் பிறக்கவில்லை. ப்ரஹ்மத்தினுடைய மரணஸம்பந்தமாக அஸ்தி நாஸ்தி யென ஸம்ஶயமிருப்பதாக நசிகேதஸ் கூறவில்லை. ஜீவனைத் தேஹீ யென்று விவரித்துத் தேஹம் போனாலும் தேஹாபிமாநியான அவன் போவதில்லை யென்றும், தேஹத்துக்கு ஶஸ்த்ரங்களாலும் பஞ்சபூதங்களாலும் நாசம் உண்டானபோதிலும், அதற்குள் அதை அபிமாநித்துநிற்கும் ஜீவன் நாசமடைவதில்லை யென்றும் இரண்டு ப்ரகரணங்களிலும் உபதேசம் பிறந்திருக்கின்றது.

உபநிஷத் வாக்யங்களின் அர்த்தம்:—"ஸ்வரூபத்தில் ஸர்வஜ்ஞனான இவன் பிறக்கவுமில்லை, இறக்கவுமில்லை. மற்றொன்றினின்று இவன் உண்டாகவில்லை. இவனும் மற்றொன்றின் காரண

மாவதில்லை. இவன் பிறப்பற்றவன். நித்யனுகையால் மரண மற்றவன். ஶாஶ்வதனனபடியால் தனக்கொரு காரணமற்றவன். இப்போதென முன்னெப்போதும் இருந்தவன். ஶரீரவர்த்தியாய் இருந்தபோதிலும், ஶரீரம் ஶஸ்த்ராதிகளால் அடிக்கப்பட்ட போதும் அவன் ஹிம்ஸிக்கப்படுவதில்லை. அவனது ஶரீரத்தை ஹிம்ஸிக்கின்றவனே கொல்லுகின்றவனே, அவனை ஹிம்ஸித்த தாகவோ கொன்றதாகவோ நினைத்தாலுகிலும், ஹிம்ஸைக்கோ கொலைக்கோ விஷயமான ஶரீரவான் தான் ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட தாகவோ கொல்லப்பட்டதாகவோ நினைத்தாலுகிலும் இருவரும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவரல்லர். கொல்லுகின்றவன் ஆத்மா வைக் கொல்லவில்லை. கொல்லப்பட்டதும் ஆத்மாவன்று” என்று கின்றது. ஶ்ரீதாஶ்லோகங்களின் அர்த்தம்: “யாதொரு சேதநரூப மான ஜீவாத்ம தத்வத்தால் அசேதநரூபமான இந்த ஸர்வமும் வ்யாப்தமோ, அந்த ஆத்மதத்வம் விநாஶார்ஹம் அன்றென அறி. விகாரரஹிதனுன இவனுக்கு நாசம் உண்டாக்க யாரும் ஸமர்த் தனல்லன். விகாரத்தையும் நாசத்தையும் அடைந்துகொண்டு ப்ரதீதிகளுக்கு விஷயமாகின்ற ஜடபதார்த்தங்களைப் போலன்றி ப்ரதீதிகளுக்கு ஆஶ்ரய பூதனுகையால், நித்யனுகவும் விகாரரஹித னுயும் இருக்கையில், கர்மார்ஜிதமான சரீரங்களை யடைகின்ற ஜீவனுடைய இந்த சரீரங்களுக்குக் கர்மாவஸானே முடிவுண் டென ஜ்ஞாதாக்களால் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் அர்ஜுநா! நீ யுத்தம் செய். யாவனொருவன் இந்த ஆத்மாவைக் கொல்பவனுக நினைக்கின்றுனே, யாவனொருவன் இவனைக் கொல்லப்பட்டவனுக நினைக்கின்றுனே, அவ்விருவரும் இவன் ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவ ரல்லர். இவன் கொல்கின்றுனில்லை. கொல்லவும் படுகின்று னில்லை. சரீரஸம்பந்தமாக ஜநந மரணங்கள் யாவராலும் அநுபவிக்கப்பட்டபோதிலும் அவை எப்போதும் ஆத்மாவைத் தொடுகின்றனவல்ல. இவன் முன் உண்டாகின்று னென்பதில்லை. மறுபடி இல்லாமற் போகின்று னென்பதுமில்லை. இவன் ஆதி முதல் என்றும் அபூர்வனென வர்த்தித்து, ஜநநமற்றும் விகார மற்றும் நாசமற்றும் என்று மிருக்கின்றவன். ஆதலால் இவன் ஶரீரம் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டவளவில் இவன் ஹிம்ஸிக்கப் படுவ தில்லை. யாதொரு புருஷன் இந்த ஆத்மாவை நாசமற்றும் விகார மற்றும் இருப்பதால் நித்யனென்று அறிகின்றுனே; அவன்

விவித ஶரீர விஶிஷ்டரான ஜீவாத்மாக்களுக்குள் ஒருவரை எவ்விதம் கொல்விப்பான்? ஒருவரை எவ்விதம் ஸ்வயம் கொல்லுவான்? மநுஷ்யன் ஜீர்ணமான வஸ்த்ரங்களை எறிந்துவிட்டு இதர நூதந வஸ்த்ரங்களை க்ரஹிப்பது போல, ஶரீராபிமாநியான ஜீவன், ஜீர்ணமான சரீரங்களை விட்டுவிட்டுப் புதியதான சரீரங்களை யடைகின்றான். இந்த ஜீவனை ஆயுதங்கள் வெட்டமாட்டா; நெருப்பு கொளுத்தாது; ஜலம் நனைக்காது; வாயு ஶோஷிக்காது; ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான இவன் வெட்டத் தகாதவன்; எரிக்கத் தகாதவன்; நனைக்கத் தகாதவன்; உலர்த்தத் தகாதவன்; முடிவற்றவன்; ஸூக்ஷ்மஸ்வரூபியாய் ஸர்வ பதார்த்தங்களிலும் வ்யாபிக்கின்ற அவனை அக்நி முதலானவைகள் வ்யாபிக்கமாட்டா; ஸ்திரமான ஸ்வபாவத்துடன் கூடினவன்; சலிக்கத் தகாதவன்; உத்பத்தி யற்றவன்; வெட்டுதல் எரித்தல் முதலான கர்மங்களுக்கு விஷயமாகும் பதார்த்தங்கள் இந்த்ரியங்களுக் விஷயமாகின்றன; இவன் இந்த்ரியாதிகளுக்கு விஷயாமாகாதவன்; அவை மநஸ்ஸால் சிந்திக்கத்தக்கவை; இவன் மநஸ்ஸால் சிந்திக்கத் தகாதவன்; அவை விகாராஸ்பதங்கள் ஆகின்றன; இவன் விகாராநர்ஹன் - என்றிப்படி இவன் ஜ்ஞாதாக்களால் சொல்லப்படுகிறான். மேலே சொன்ன விதமாக இவனை நீ தெரிந்து கொண்டவனாய்க் கொண்டு, ஶோகிக்காமல் இருக்கக்கடவாய்" என்றிவ்விதம் நமது ஸம்ப்ரதாயப்படி ஏற்படுகின்றது. இவ்விடம் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் ஒரு யோசனை உதிக்கின்றது. 𑌹𑌂𑌤𑌾 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌂𑌤𑍁𑌂 𑌹𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌤𑌂 । 𑌉𑌭𑍌 𑌤𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌹𑌂𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ என்கிற உபநிஷத் வாக்யமும், 𑌯 𑌏𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌂𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌤𑌂 । 𑌉𑌭𑍌 𑌤𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌹𑌂𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ என்கிற கீதா வாக்யமும் ஏகவாக்யமே. ஒன்றை ஸ்மரித்து மற்றொன்று வந்திருக்கவேண்டும். இந்த வாக்யம் கீதையில் ப்ரஸக்தமாகின்றது. உபநிஷத்தில் யுத்தசிந்தனைக்கு ஹேதுவில்லாதபடியால் அப்ரஸக்தம். ஆதலால் துரபிமாநத்தை ஒழித்து யோசிக்குமிடத்து, பகவத்வாக்யத்தை அநுஸரித்து உபநிஷத் வாக்யம் பிறந்திருக்கக் கூடாதோ எனத் தோன்றலாம். ஶ்ருதி நித்யமானாலும், யுகாந்தரங்களிலும் க்ருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதம் இவ்விதமே நடந்திருக்குமென்று உபநிஷத் நித்யவாதிகள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். கீதைக்குக் காலநிர்ணயம் செய்பவர்பொருட்டு இந்த யோசனை பிறந்தது.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே
மஹேஶ ? ஹாதும் தவ பாதபங்கஜம் ।
ருஷா நிரஸ்தோऽபி ஶிஶு: ஸ்தநந்தயோ
ந ஜாது மாது: சரணௌ ஜிஹாஸதி ॥ **26.**

பராபவ: - அவமானம், அதாவது - து:க்கம்; இவ்விடத்தில் து:க்கமாவது - பகவானை த்யானம் செய்யவொட்டாமல் மநஸ் இந்த்ரியங்களாலும் காமக்ரோதாதிகளாலும் விஷயங்களைக் குறித்து இழுக்கப்படுவதுதான்; கர்மாதீநமாக இருக்கை யென்பது குறிப்பு.

தே நாநுரூப: - உனக்குத் தகுந்தது அன்று. ஸ்வதந்த்ரனாக இருக்கும் நீ, ஸர்வ விஷயத்திலும் அபர்யநுயோஜ்யனாக இருக்கையிலும்,

"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥"

இத்யாதியாகப் பலவாறு உன்னால் உத்கோஷிக்கப் பட்டிருக்கும் வாக்யங்களை அநுஸந்திக்கும் நாங்கள் 'நீ ஸர்வ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அவலம்பித்து மனம்போன போக்கெல்லாம் நடக்கமாட்டாய்; அப்படி நடந்தால் அது உனக்கு அநநுரூபமே யாகும்,' என்று எண்ணியிருக்கிறோம் என்பது தாத்பர்யம்.

26 இந்த ஸ்லோகத்தினால், 'அபராதிகளிடம் தண்டதாத்வ ரூபமான குணத்தைச் செலுத்த ப்ரயத்நப்படும் நீ, என்னிடத்திலிருக்கும் அபராதங்களிற் சிலவற்றைப் பார்த்து ஒருகால் என்னை

ஶிக்ஷிக்க ப்ரயத்நப்பட்டாலும், உன்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு கதியையும் அறியாமலிருக்கும் நான் உன்னை விட்டு அகலேன்' என்கிற இந்த அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது. ஶரணாகதி செய்யும் ஒருவன் தன்னுடைய அநந்ய கதித்வத்தை உணர்வதுடன், தான் எந்தக் காரணத்தினாலும் அந்தப் பகவத் பாதாரவிந்தத்தை விட்டுப் பிரிய அஶக்தன் என்பதையும் நன்றாக உணரவேண்டியது என்று இதனாற் குறிக்கப்படுகின்றது. 'ஏதாவது சில காரணங்களினால் சற்று விளம்பித்து முக்தியைக் கொடுக்கலாம் என்று பகவான் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கக்கூடும்; அப்படிப்பட்ட விளம்பத்தை நான் ஸஹியேன்' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் தமது விளம்பாக்ஷமத்வத்தை இதனால் ஸூசிப்பிக்கின்றார் என்று சொல்வதுமுண்டு.

ஹே மஹேஶ! நிராஸகஸ்யாऽபி தவ பாதபங்கஜம் ஹாதும் (த்யக்தும்) தாவத் நோத்ஸஹே; ஸ்தநந்தய: ஶிஶு: (மாத்ரா) ருஷா நிரஸ்தோऽபி மாதுஶ்சரணௌ ஜாது ந ஜிஹாஸதி. ஹே ஸர்வேஸ்வர! ஒருகால் நீ, என்னுடைய அபிமதத்தைக் கொடாமல் என்னை இதர விஷயங்களில் ப்ரேரிப்பதாக உத்தேஶித்தாலும், உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தை விட்டு நான் விலக ஸர்வதா அஶக்தனே. ஸ்தந்ய பாநம் பண்ணும் ஶிஶு ஒரு ஸமயத்தில் தன் மாதாவினால் நிரஸிக்கப்பட்டாலும், அந்த ஶிஶு அந்த மாதாவினுடைய பாதங்களை விட்டு மற்றை எதையாவது ஆஶ்ரயிக்க இச்சிக்குமோ?

ஹே மஹேஶ - 'நீ ஸர்வேஸ்வரன்; ஒருகால் சில காரணங்களைக் கொண்டு என்னைக் கொஞ்சம் விளம்பித்து அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளத்திற் கொள்ளக்கூடும்' என்பது தாத்பர்யம்.

நிராஸகஸ்யாபி - நீ என்னை விலக்க ப்ரயத்நப்பட்டாலும். 'நீ செய்திருக்கும் பாபங்களை ப்ராயஶ்சித்தம் முதலிய

வற்றைச் செய்து ஒழித்துவிட்டும், புண்யம் ஏதாவது செய்திருந்தால் அதன் க்ஷயத்திற்காக போகங்களை அநுபவித்துவிட்டும், பிறகு முக்தியைப் பெறலாம்' என்று ஆஸ்ரிதனைப்பற்றி பகவான் திருவுள்ளம் பற்றுவது ஸம்பாவிதமாகையால் பகவானால் நிரஸநத்தை ஶங்கிக்க இங்கு அவகாஶம் உண்டாகின்றது. இவ்விடத்தில் இருக்கும் 'க்ஷவி' ஶப்தம், 'ஶரணாகதன் விஷயத்தில் நீ அப்படி நிரஸநத்தைச் செய்யமாட்டாய்; அப்படிச் செய்வதாக ஒத்துக் கொண்டாலும்' என்னும் அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

தவ வாதவங்கஜம் ஹாதும் நோத்ஸஹே - உன் திருவடியை விட்டுப் பிரிய எனக்கு ஶக்தியில்லை. 'உன் ஒருவனையே கதியாக அடைந்திருக்கும் நான் எவ்விதமாக உன்னை விட்டு விலகுவேன்?' என்பது தாத்பர்யம். 'உபாயமும் நீயே, பலமும் நீயே; இந்த இரண்டு விதத்திலும் நான் உன்னை விட்டுப் பிரிவது ஸாத்யமில்லை' என்னும் தாத்பர்யத்தை 'வாத வங்கஜம்' என்பதில் உள்ள இரண்டு பதங்களும் யதாக்ரமம் ஸூசிப்பிக்கின்றன வென்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகனுடைய திருவுள்ளம்.

ஸ்தநந்தய: ஶிஶு: - இந்த இரண்டு பதங்களும், ஒருஶிஶு தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் தனக்கு இருக்கும் அஸாமர்த்யத்தையும், மாதா ஒருத்தியே ரக்ஷிக்கத்தகுந்தவள் என்பதையும் குறிக்கின்றன.

மாது: - இங்கே பகவானுக்கு மாதாவை உபமாநமாகக் கொண்டபடியால், ஆஸ்ரிதர்களுடைய ஸர்வ தோஷங்களையும் ஸஹித்துப்போவதற்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள வாத்ஸல்யத்தைப் பகவான் உடைத்தாயிருக்கிறான் என்பது விளங்குகின்றது.

ந ஜிஹாஸதி - த்யஜிக்க இச்சையே உண்டாகாது. இச்சையே ஜநிக்காமல் இருக்கையில் த்யாகம் எவ்விதத்தில் ஸம்பவிக்கும்? என்பது தாத்பர்யம்.

தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே
நிவேஶிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி ।
ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்தநிர்ப்பரே
மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ॥ 27.

“ தருதுயரந் தடாயேலுன் சரணல்லால் சரணில்லை;
விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட் டம்மானே!
அரிசினத்தா லீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தே யழுங் குழவியதுவேபோன் றிருந்தேனே.”

என்னும் ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் பாசுரத்துடன் ஒத்த கருத்தை உடையது இந்த ஶ்லோகம்.

27. ப்ரஸ்துதமான ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்தின் ப்ரயோகத்தை ஸ்திரீகரிக்கும் அர்த்தமுள்ள ஶ்லோகங்களில் இது ஐந்தாவது. ‘ஶரண்யன் போக்யதம னானபடியால் அவனைத் தவிர்த்து மற்றை எவ்வித ப்ரயோஜநத்திலும் ப்ரபந்நர்களின் மநஸ் ப்ரவ்ருத்தியாது’ என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

‘அம்ருதஸ்யந்திநி தவ பாதபங்கஜே நிவேஶிதாத்மா (ஜந:) அந்யத் கதம் இச்சதி? மகரந்தநிர்ப்பரே அரவிந்தே ஸ்திதே ஸதி, மதுவ்ரத: இக்ஷுரகம் ந வீக்ஷதே ஹி’ ஹே ஶரண்ய! உன்னை ஶரணமாக அடையு மவனுடைய மநஸ்ஸானது, அம்ருதத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு நிற்கும் உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தில் த்ருடமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டு விட்டால், அவன் உன்னைத்தவிர்த்து மற்றை ஒரு பொருளை எவ்விதமாக விரும்புவன்? தேன் நிரம்பியுள்ள அரவிந்தம் இருக்கையில், தேனிலேயே நோக்கமுள்ள வண்டானது, நீரஸமாயுள்ள இக்ஷுரகம் என்னும் புஷ்பத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கா தன்றோ?

ஒருகால் பகவான், ‘ஹே ஶரணாகதனே! இப்பொழுது ஐஹிக போகங்களைக் கொடுக்கிறேன்; அவைகளை அநுபவித்து

விட்டுப் பிறகு மோக்ஷத்திற்கு நீ ஆஸ்தை கொள்ளலாம்' என்று சொல்லிவிடுவனே! என்று பயந்து, 'தமக்கு மற்றை எதுவும் போக்யமாகாது; பகவானுடைய பாதபங்கஜம் ஒன்றே போக்யதமம்' என்னும் தமது உறுதியை இதனால் விவரிக்கிறார்.

சுஜாதவஸ்ராங்ஷிநி தவ வாஜவலங்கஜெ - எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு அம்ருதம் பொழியும் தன்மையாவது - சரணகதர்கள் பக்கல் மோக்ஷம் கொடுக்கும் தன்மையே. அத்யந்தம் போக்யமாக ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் அந்தத் திருவடிகள் பேசப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவைகளை அம்ருத ஸ்யந்திகள் என்று சொல்லக்கூடும்.

"ரஸொ வை ஸஃ" "ஸவ-ஹ்மஃ ஸவ-ரஸஃ" இத்யாதியாக ஸ்ருதிகளால் 'ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் அளவற்ற போக்யதை யுள்ளவன் சரண்யன்' என்று சொல்லப்படும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் அம்ருத ஸ்யந்திகளாகா விட்டால், மற்றை எதுதான் 'அம்ருத ஸ்யந்தி' என்று கூறத் தகும்?

நிவெஶிதாத்மா - வைக்கப்பட்ட மநஸ்ஸை யுடையவன். பகவானை சரணமாக அடையும் பக்தர்கள், தாமாகவே தமது மநஸ்ஸை அவனுடைய பாதங்களில் வைக்கிறார்கள் என்பது இந்தப் பதத்தின் கருத்து அன்று. "ஏதத்வ்ரதம் மம" என்று சரணகதர்களை ரக்ஷிக்கவேணும் என்னும் வ்ரதத்தைக் கொண்டிருக்கும் பகவானே, அவர்களுக்குப் புத்தியோகம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவர்களது மநஸ்ஸைக் கவர்ந்து கொள்ளுகிறான் என்பது கருத்து. "த்வயைவ நிவெஶிதாத்மா" என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேணும்.

கயமந்யதிச்சதி - மற்றை ஒரு விஷயத்தை அவன் எப்படி இச்சிப்பன்? 'நீயே இவ்விதமாக எங்களுடைய மநஸ்ஸைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டபடியால், மற்றை விஷயங்களில் எங்க

ளுக்கு இச்சை எப்படி ஜநிக்கும்? என்று உன்னைத்தான் கேட்கவேணும்' என்பதைக் குறிக்கும் பொருட்டே, 'கதமிச்சதி' என்று சோத்யம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இல்லாவிட்டால் 'நேச்சதி' என்று சொல்லிவிடலாம்.

மகரந்த நிர்ப்பரே அரவிந்தே ஸ்திதே - 'போக்தாக்களுக்கு எவ்வித க்லேசமுமின்றிக்கே அத்யந்தம் போக்யமாக ஸமீபித்து வந்திருக்கையில்' என்பது தாத்பர்யம். 'ஸ்திதே' என்றால் 'உபஸ்திதே' என்று அர்த்தம். 'மகரந்த நிர்ப்பர' என்னும் பதம், 'அப்பொழுதுதான் மலர்ந்ததாயும், அந்தக் காரணத்தினால் தேன் நிரம்பினதாயுமுள்ள' என்னும் அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது.

மதுவ்ரத: - 'மது வுண்டானால் ஜீவனுண்டு என்னும் நிலைமையைக் கொண்டது' என்னும் அர்த்தத்தை இந்தப்பதம் குறிக்கின்றது. 'சரண்யனுண்டானால் ஸத்தை உண்டு' என்பதன்றோ சரணாகதர்களின் படி?

இக்ஷுரகம் - அல்ப ரஸமாயும் நிர்கந்தமாயும் வண்டு ஸ்பர்சித்த மாத்ரத்தினால் வாடும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் இருக்கும் முட்கள் அடர்ந்த ஒரு க்ஷுத்ர புஷ்பத்தின் பெயர், இந்தப்பதம்.

ந வீக்ஷதே - திரும்பிக்கூடப் பார்க்காது என்று சொன்னதனால், அவைகளை உபஸதநம் செய்வதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லை என்பது ஸ்திரமாயிற்று.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிஹ்மன் விஷயம்.

உ-ப்ரஹ்லாத சரித்திரம்.

ஸ்ரீ பாகவதம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தை அநுஸரித்துண்டானதாகிலும், ஸ்வயமாகவும், ப்ரமாணாந்தரங்களைக் கொண்டும் ப்ரஹ்லாதன் உபதேசத்தை விவரிக்கின்றது. அங்கிருந்தும் சில வசநங்களை இவ்விடம் எடுத்தெழுதுவது யுக்தமெனத் தோன்றுகின்றது.

கௌமார ஆசரேத் ப்ராஜ்ஞோ தர்மாந் பாகவதாநிஹ ।
துர்லபம் மாநுஷம் ஜந்ம ததப்யத்ருவமர்ததம் ॥

* * * * * *

ததோ யதேத குஶல: க்ஷேமாய பவமாஶ்ரித: ।
ஶரீரம் பௌருஷம் யாவந்ந விபத்யேத புஷ்கலம் ॥
கோ க்ருஹேஷு புமாந் ஸக்தமாத்மாநமஜிதேந்த்ரிய: ।
ஸ்நேஹபாஶைர்த்ருடைர்பத்தமுத்ஸஹேத விமோசிதும் ॥
கோ ந்வர்தத்ருஷ்ணாம் விஸ்ருஜேத் ப்ராணேப்யோ(அ)பி ய ஈப்ஸித: ।
யம் க்ரீணாத்யஸுபி: ப்ரேஷ்டைஸ்தஸ்கர: ஸேவகோ வணிக் ॥

கதம் ப்ரியாயா அநுகம்பிதாயா:
ஸங்கம் ரஹஸ்யம் ருசிராம்ஶ்ச மந்த்ராந் ।
ஸுஹ்ருத்ஸு தத்ஸ்நேஹஸித: ஶிஶூநாம்
கலாக்ஷராணாமநுரக்தசித்த: ॥
புத்ராந் ஸ்மரம்ஸ்தா துஹித்ரூர் ஹ்ருதய்யா
ப்ராத்ரூந் ஸ்வஸ்ரூர் வா பிதரௌ ச தீநௌ ।
க்ருஹாந் மநோஜ்ஞோருபரிச்சதாம்ஶ்ச
வ்ருத்தீஶ்ச குல்யா: பஶுப்ருத்யவர்காந் ॥

க்ருஜெதகொஶ ஸ்ரூதிவெஹ ரானஃ
கர்ணாணி ஜொஹாதவித்ரவ்த காரஃ ।
கதம்ப வொஷாய வியந்நிஜாயஃ
நவ்ய்ய தெசலும் விஹதம் வ்ரத்தஃ ।
ஸவந்து தாவ த்ருயதஃவிசாத்ர
நிவிஷ்டதெந ஸ்வகதம்பராஜஃ ॥
விதேஷ நித்யாஹி நிவிஷ்ட வெதா
விதாம்ஶ்ச தொஷம் வரவிக்ஹதஃ ।
ப்ரேத்யஹ வாயாவ்ய ஜிதேந்த்ரியஸ்த
ஊர்த்வம் காரோஹ ரதே கதம்வீ ॥

*   *   *   *   *   *

தரேதாவிதரா த்விஹ்ரத்ய தேதாஃ
தெதேத்ய ஷ ஸம்ஜம் விஷயாத்ர கெஷ ।
உபேத நாராயணரீதிதேவம்
ஸர்வத்ரஸம்பெ ரிஷிதேதாவ வஜஃ ॥
நஹ்யவ்யதம் ண்யதேதா ப்ஹாயாஸோ ஸராத்ரஜாஃ ।
க்ருத்ரஷ்வா த்ஸவலஹதாநாம் விஜ்காதிஹஸவதஃ ॥

*   *   *   *   *   *

த்ரஸாத்ஸவெஷ ஹதெஷ உயாம்கரத ஸளஹ்ரதம் ।
ஹாவராஸரர த்ரவ்ய யயாத ஷ்யதயொக்ஷஜஃ ॥

*   *   *   *   *   *

ஹஸிஸ்ஸவெஷஹதெஷ ஹமவா நாத்ஸம்ரஸ்வரஃ ।
இதிஹதானி ரமஸா காதெரதெஸ்ஸாயரா நயெஷ ॥

*   *   *   *   *   *

நிஶ்ர்வ கர்ணாணி மணாந தவ்யாநு
வீயணி ஶ்ரா தநஹிஃ க்ருதானி ।
யதாதி ஸஷெம த்வுகாஶ்ர மத்ரம்
ப்ரேத்ரம் உக்ர யதிரளதி நக்ருதி ॥

யஷாஹ்ரு ஹம்ருஷ்த ஜவக்வ விஜஹ
த்ர்யாகூ்ரம் ஷதிய்ர்யாயதி வம்ஷஜேநம் ।
ஊஹாஸ்வவஸந்வ்க்தி ஹரெ ஜமகுவதே
நாராயணே த்ர்யாத்ஐ ஊதிமகதரூவஃ ॥
தஷாவஊாந ஊக்த ஹஊஷ்தபம்யஃ
தஹ்ராவஹாவாநா கரதாஶயாகரதிஃ ।
நிஷ்ருஷ்யவீஜாநா ஶயொஊஷீயஹா
ஹக்தி வ்ரவாஹெண ஹஷெத்ர்ய யொக்ஷஜம் ॥
தஜெதாஹரள ஹமவதி ஹத்திம்கஊரஊத ஊாநவாஃ ।
ஞூத்ஐளவஜெ்ர்ந ஹவஷ்த்ர ஹவஷ்ஹஞெதாத்ஐநீஶ்வரெ ॥

*　　*　　*　　*　　*　　*

வதாவா நெவஜொகெஷ்ஐநு வஊம்ஹஃஸ்வாயஷ்ஃ வரஃஷ்ஐரதஃ ।
வகாம்த ஹக்தி மெஷ்ராவிம்ஜெ யகுஹவஷ்த்ர தஹீக்ஷணம் ॥

"மநுஷ்ய ஜந்மம் துர்லபம். அது தான் அர்த்தத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது. அது கிடைத்தும் நிலைத்திருப்பதில்லை. ஆதலால் ஹேயம் இது, உபாதேயம் இது, என்று விபாகம் தெரிந்தவனாய், பகவத்ப்ராப்திக்கு அநுகூலமாயிருக்கும் தர்மங்களைப் பால்யகாலம் முதல் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். * * * ஆனபடியால் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்த விவேகியானவன் புருஷரூபமான ஶரீரமானது எதற்குள் நன்றாக விருக்கின்றதோ, விபத்தை யடையாமலிருக்கின்றதோ, அதற்குள் க்ஷேமத்தின் பொருட்டு யத்தநப்படவேண்டும். * * * ஜிதேந்த்ரியனில்லாத எவன் தான் தன் வீடென அபிமாநத்துடன் கூடினவனாய், அவிழ்க்கக் கூடாதபடி ஸ்நேஹமாகிற கயிற்றால் கட்டப்பட்ட தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள ஸமர்த்தனாவன்? திருடர், ஸேவகர், வர்த்தகர் முதலானவர்கள் யாவர்க்கும் அத்யந்தம் ப்ரியமான ப்ராணனுக்கு ஹாநி நேரிட்டாலும் நேரிடட்டும் என்று கொண்டு, எந்தப் பொருளை ஸம்பாதிக்கின்றனரோ, ப்ராணனைக் காட்டிலும் பெரிதாக நினைக்கப்பட்ட அத்தன்மைய பொருளாசையை எவன் விடுவன்? தன் கருணைக்கு மிகவும் பாத்ரையான பத்நியுடன் ரஹஸ்

யத்தில் சேர்வதையும், அவள் தன் மனம் களிக்கும்படிச் சொல்லும் ஹித வசனம் போன்ற மந்த்ரங்களையும் ஸ்மரித்துக் கொண்டு, மனைவி மக்கள் ஸுஹ்ருத்துக்கள் முதலானவர்கள் ஸ்நேஹத்தால் கட்டப்பட்டு, குழந்தைகளின் அவ்யக்த மதுரமான மழலைச் சொற்களில் ஸந்தோஷப்படும் சித்த முடையவனாய்க் கொண்டு, புத்ரர்களையும், மிகவும் ஹ்ருதயப்ரியரும் புருஷன் வீட்டிலிருப்பவருமான பெண்களையும், ஸஹோதரர்களையும், ஸஹோதரிகளையும், வ்ருத்தர்களான மாதாபிதாக்களையும், ப்ரியமான பஹுபோக ஸாதநங்களுடன் கூடிய வீடுகளையும், பரம்பராகதமான வ்ருத்தியையும், பசுக்கள், ப்ருத்யர்கள் முதலானவர்களையும் நினைத்துக்கொண்டு, ஒருவிதப் பட்டுப்பூச்சி போன்ற புழுவானது தனக்கு வீடு கட்டிக்கொள்கையில் வெளிப்பட த்வாரமில்லாமல் செய்துகொள்வதென, கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு பேராசையால் போகாநுபவம் செய்து திருப்தியற்றவன் எவ்விதம் இவற்றை விடுவன்? குடும்ப போஷணத்தில் கழிந்து போகும் தன் ஆயுஸ்ஸையும் புருஷார்த்தம் கைதவறிப் போவதையும், மூடன் அறிகின்றானில்லை. எப்போதும் தாபத்ரயங்களால் துக்கத்தை யடையும் சித்தத்துடன் கூடினவனாய்த் தன் குடும்பத்தினிடமே ஸதா ரதனாய்க் கொண்டு தானிருக்கும் நிலைமையைப் பற்றி வ்யஸநிக்கின்றானில்லை. மேலும் இந்தக் குடும்பியானவன் பல காரணங்களையிட்டுப் பொருள் சேர்ப்பதில் எப்போதும் மனத்தைச் செலுத்தினவனாய், பரன் தநத்தைத் தான் அபஹரிப்பதால் லோகாந்தரத்திலும் இவ்வுலகத்திலும் உண்டாகும் தண்டனை ரூபமான தோஷங்களை நன்றாக அறிந்தானாயினும், இந்த்ரியங்களை ஜயிக்கவும், ஆசையை அடக்கவும் திறனற்றவனாய், பரத்ரவ்யங்களையும் அபஹரிக்கின்றான்''.

* * * * * *

"ஆதலால், தைத்யகுமாரர்களே! ஸதா விஷயாஸக்த மனத்துடன் கூடிய தைத்யர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சீக்கிரம் பரிஹரித்துவிட்டு ஜகத் காரணனான நாராயணனைச் சரணமடைவீர்கள். அவர் தான் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷ ஸ்வரூபி. சரீரத்திலும் தத்ஸம்பந்திகளிலும் பற்றை யறுத்தவரால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவர். அஸுர குமாரர்களே! அச்யுதனை உபாஸிப்பதில் அதிக ப்ரயாஸம் இல்லை. ஆஸ்ரயித்தவரை நழுவவிடான்

என்று அதனாலல்லவோ அவனுக்கு அச்யுதனெனப் பெயர் வாய்ந்தது. அவனை ஆச்ரயிப்பது ஸுலபம்; ஏனென்றால், எல்லா ப்ராணிகளுக்குள்ளும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கின்றான்; இங்கே எங்குமவனிருக்கின்றான்".

*　*　*　*　*　*

"அந்தக் காரணத்தாலே, ஸ்வதேஹத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்து அதற்கே அநுகூலத்தைச் செய்யும் அஸுரர்கள் குணத்தை விட்டு, எல்லா ப்ராணிகளிடமும் தயையையும் ஸ்நேஹத்தையும் செய்யுங்கள். இப்படிப்பட்ட செயலால் பகவான் ஸந்தோஷிக்கின்றான்".

*　*　*　*　*　*

"ஸர்வேஸ்வரனான ஹரியானவர் எல்லா ப்ராணிகளிடமும் இருக்கின்றார். இந்த விச்வாஸத்தையிட்டு ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் அவ்வவற்றிற்கு இஷ்டமான காமங்களை நன்றாகத் தந்து பஹுமானியுங்கள்."

*　*　*　*　*　*

"பகவானுடைய அஸாதாரணமான கல்யாண குணங்களையும், ஸ்வலீலையே வ்யாஜமாக வைத்துக்கொண்டு அவதாரங்கள் எடுத்துச்செய்த கர்மங்களையும், வீர்ய ப்ரகடமான சேஷ்டிதங்களையும் கேட்டு, அதிக ஆநந்தம் ஜநித்துப் புளகாங்கிதனாகி, ஆநந்த பாஷ்பம் பெருக, வாய் தழதழத்து உரக்க எப்போது பாடுகின்றானோ, கூவுகின்றானோ, ஆடுகின்றானோ, எப்போது பேய் பிடித்தவன்போல் சிரிக்கின்றானோ, அழுகின்றானோ, த்யாநம் செய்கின்றானோ, பகவதாத்மகமாக நினைத்து ஜநங்களை வணங்குகின்றானோ, லஜ்ஜையற்றுத் ததேகமநஸ்கனாய், அடிக்கடிப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, ஹரே! ஜகத்பதே! நாராயணா! என்று சொல்லுகின்றானோ, அப்போது தான் புருஷனானவன், புண்ய பாப ரூபமான ஸமஸ்த கர்மபந்தங்களினின்றும் விடப்பட்டவனாய்க் கொண்டு, பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹ த்யாநத்தால் அவனைப்போல் நடிக்கும் மனத்துடனும் ஶரீரத்துடனும் கூடினவனாய்க்கொண்டு, ஸம்ஸார மூலமாயிருக்கும் அஜ்ஞாநத்தின் வாஸனையை நன்றாகக் கொளுத்தி விட்டு, ஸர்வோத்தமமான பக்தியின் ப்ரவாஹத்தில் நீந்திக்கொண்டு பகவானை யடைகின்றான்."

" ஆதலால், ஓ தாநவர்களே! பகவானையும், ஈச்வரனையும், ஸர்வ பூதங்களினிடமும் அந்தராத்மாவாகவும் இருக்கின்ற ஹரியினிடம் பக்தி செய்யுங்கள். அவனுக்கு சரீரபூதரான எல்லா ப்ராணிகளிடமும் உம்மைப் போல் விச்வஸியுங்கள்."

" இவ்வுலகில் புருஷனுக்குப் பரமமான புருஷார்த்தம் இவ்வளவே: கோவிந்தனிடம் ஏகாந்த பக்தியும், அதாவது இதர பற்றுக்களை வேரறுத்துத் தன்னிடம் உள்ள எல்லா ப்ரேமையையும் அவனிடமே செய்தலும், யாவற்றினிடமும் அவனைத் தர்சித்தலுமே."

* * * * * *

இப்படிப்பட்ட ஸர்வோத்தமமான உபதேசத்தைப் பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம். ப்ரஹ்லாதன் பால சரீர விசிஷ்டன் என்றெண்ண ஒண்ணாது. அவன் ஸம்யக்தர்சனத்தை ஜந்மாந்தரங்களிலும், கர்ப்பவாஸ காலத்தில் நாரதருடைய அநுக்ரஹத்தாலும் அடைந்தவனாதலால், சரீரப்ரயுக்தமாக வரும் ராகத்வேஷாதி தோஷங்கள் அவனை முற்றிலும் ஆச்ரயிக்கவில்லை.

* * * * * *

அந்யச்ச்ரேய: அந்யது உதைவ ப்ரேய: என்று உபநிஷத் மொழிந்தவண்ணம், சரீரவிலக்ஷணனான ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாபத்தி ரூபமான புருஷார்த்தம் வேறு தான். சரீராபிமாநியாய் அவித்யைக்குள் உழல்கின்ற புருஷன் அஹங்கார மமகார மடியாக, ப்ரியமெனக் கொள்ளும் விஷயேச்சை வேறு தான். இவ்விரண்டும் ஓரிடத்தில் கலக்கமாட்டா. ஒன்றைத் தேடுவோன் மற்றொன்றை ஒருவிதத்தாலும் ஸாதிக்கமாட்டான். ப்ரேயோ மந்தோ யோகக்ஷேமாத் வ்ருணீதே என்று உபநிஷத் சொல்லிற்று சரீரத்துக்கும் தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் உதவும் பொருள் சேர்த்தல் யோகமென்றும், சேர்த்ததைக் காத்தல் க்ஷேமமென்றும் சொல்லப்படும். இவற்றின் பொருட்டுப் போகஸாதநமாய் இஷ்டமானவற்றை மந்த மதியுடையவன் அபேக்ஷிக்கின்றான். நசிகேதஸ்ஸைப் பார்த்து ஆசார்யனான தர்மராஜன், ஸ த்வம் ப்ரியாந் ப்ரியரூபாம்ஶ்ச காமாந் அபித்யாயந் நசிகேதோ(அ)த்ய

ஸ்ராக்ஷீ:, என்றுரைத்தார். அதாவது இச்சா விஷயங்களையும், ப்ரிய ரூபமான ஸ்த்ரீ முதலானவற்றையும் தர்மராஜன் கொடுக்க ஸித்தமாயிருந்தும் வேண்டாமென த்யாகம் செய்தாரெனச் சொன்னார். அதனாலன்றோ நசிகேதஸ் ப்ரஹ்ம வித்யோபதேசத்துக்குத் தகுந்தவரானார்.

இவற்றை நம் முன்னோர்தாம் முறை யிடுகின்றனரென எண்ணவேண்டாம். விஷயேச்சையைப் பெருக்கி விஷய ஸம்பாதநத்தில் மிக்க ஸமர்த்தராகி, உலகத்தையும் உலகத்தவரையும் தம் வயமாக்கி யாள்கின்ற ஐரோப்பிய நாட்டாரனைவர்க்கும் ஆசார்யரான கிறிஸ்துவும் இப்படியே விடாமல் முறையிட்டனர்.

ஆகவே, விஷயாஸக்தருக்குப் பகவத் க்ருபை கிடைக்காதென்றான் ப்ரஹ்லாதன். ஸம்ஸாரத்தை விட்டாலன்றி ஸர்வேஶ்வரன் கிடைக்கான். அதில் அகப்படாமலிருக்கப் பால்யத்திலேயே முயலவேண்டு மென்றான். பகவத் பக்திக்குப் பாலரும் அதிகாரிகள். யௌவநமடைந்து குடும்பியாய்ப் போந்தானாகில், அதனாலுண்டாகும் பற்றுக்களைப் பின்னால் அறுப்பது துஸ்ஸாத்யமென்று காட்டினான். விஷயஸுகம் துச்சமென்றும், ஶரீர தத்வம் தெரிந்தால் அதைப் புத்திமான் அபிமாநிக்க மாட்டான் எனவுங் காட்டினான். மனிதனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணமான தர்மங்களை விலக்குதல் கஷ்ட மென்றாலோ, அவற்றையும் பகவத் ப்ராப்திக்கு அநுகூலமாகும்படி அநுஷ்டிக்கச் சொன்னான். ஸர்வத்ர பகவான் இருக்கின்றான் எனும் விஶ்வாஸத்தை வ்ருத்தி செய்து ராகத்வேஷாதிகளை நிவர்த்திக்கச் சொன்னான். உலகெங்கும் துக்காநுபவமே பெருகியிருக்க, த்வேஷத்தை விலக்கி எல்லா ப்ராணிகளிடமும் கருணையையும் ஸ்நேஹத்தையும் பாராட்டச் சொன்னான். பிறர் ஸுகிக்கக்கண்டு மகிழச் சொன்னான். பிறர் த்வேஷித்தால், அஜ்ஞாநத்தால் அவ்விதம் செய்கின்றாராதலால் அவர்க்காக ஶோகிக்கச் சொன்னான்.

கர்மகாண்டங்களில் வெளியிட்டபடி, பலர் ஒருமிக்க ப்ரயாஸப்பட்டுப் பஹு த்ரவ்ய வ்ரயத்தால் ஸாதிக்கக் கூடியவையான யாகாதிகளால் தேவதைகளை த்ருப்தி செய்து அல்பமானதும் அஸ்திரமானதுமான பயங்களை அடைவதொழித்து, பகவானை வழி

படுவதில் யாதொரு கஷ்டமுமில்லையெனக் காட்டுகின்றான். பகவானை வழிபடுதலால் உண்டாகும் பலம் அநந்தமாயும் ஸ்திரமாகவு மிருக்கின்றதெனக் காட்டுகின்றான். எங்கு மிருக்கப்பட்டவனை நம் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே உபாஸிக்கலாம். பார்க்குமிடமெங்கும் நிறைந்தவனை எந்தவிடத்திலும் தர்ஶிக்கலாம். ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடி, 𑌨𑌾𑌲𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌋𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌨𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 ॥ 𑌨 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌤𑌪𑍋 𑌨𑍇𑌜𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌨 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌮𑌲𑌯𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌡𑌮𑍍𑌬𑌨𑌂 ॥ இதர காலங்களில் ப்ரயோஜநவத்தாகக் காணப்படுகிற உயர்ந்த வர்ணத்தில் ஜநநம், பிறப்புக்களில் உயர்ந்தவராகிய தேவராயிருத்தல், இந்த்ரியங்களை அதிக்ரமித்த தர்மஶீலரான ருஷியாக விருத்தல், பரம்பரையாக வந்த நல்லொழுக்கம், ஶாஸ்த்ர விமர்ஶையால் ஸம்பாதித்த ஜ்ஞாத்ருத்வம், மிக்க தாநம் செயல், காயக்லேஶாதிகள், யாகங்கள் செய்து முடித்தல், ஸ்நாநாதிகளால் ஏற்படும் ஶௌசித்வம், ப்ராஜாபத்யாதி வ்ருதங்களை யநுஷ்டித்தல், இவை யாவும் முகுந்தனுடைய ப்ரீதியை அடைவதற்கு உபயோகமாகமாட்டா. இவை யெல்லாம் அந்த விஷயத்தில் வேஷமாக முடியும். அவனைத் தவிர மற்ற யாவத் ப்ரயோஜநங்களையும் தவிர்த்து அவனிடம் செய்யும் பக்தி யொன்றினால் மாத்ரம் அவன் ப்ரீதியை யடையக்கூடுமாதலால் ஹரி பக்திக்கு யாவரும் அதிகாரிகள். அதைப் பண்ணுவதில் கஷ்டமொன்று மில்லையென்று ப்ரஹ்லாதன் காட்டினான். அந்த பக்தியானது, ஸர்வப்ராணிகளிடமும் அவனைத் தர்ஶித்து, அவரிடம் அவன் வஸிக்கின்றான் எனும் விஶ்வாஸத்தால், ஸர்வத்ர ஹிதப்ரவ்ருத்தியை அநுஷ்டிக்கும்பர்யந்தமாகப் பண்ணத்தக்கது. இப்படிச் செய்வதால் ஆராதிக்கப்பட்டவன் அநந்தனே. அவனை ஆஶ்ரயித்தவர் காம்ய பலங்களை யவனிடம் முற்றிலும் அபேக்ஷிக்கக்கூடாது. ஆஶ்ரயிக்கும்போது, தமது ஆத்மரக்ஷாபாரம் உட்பட, ஸர்வ யோகக்ஷேமத்தையும் அவன்பாரம் ஆக்கிவிட்டாராதலால் மோக்ஷமும் அபேக்ஷிக்காமலே வருமென்று ப்ரஹ்லாதன் ஸ்வோபதேஶத்தை முடித்தான்.

தி. த. ர.

வர்த்தமாநங்கள்.

ஸ்ரீமான் உ. வே. வங்கீபுரம் ராகவாசார்யர் நாளது புரட்டாசிமீ ௧௦௳ சனிக்கிழமை பரமபத மடைந்ததார். ௮-ம்-௳ வியாழக்கிழமை அவர் நமக்கெழுதின கடிதம் இன்னும் நம்முன் இருக்கின்றது. அன்றைய தினமும் அந்த ஸ்வாமி தமது லௌகிக ஸ்தாநத்தில் இருந்துகொண்டு ஸ்வவ்ருத்திக்குரிய கார்யங்களைச் செய்தனர். அன்று ஸாயங்காலம் அவர் வஸதி நோக்கித் திரும்புங்கால் நாற்பத்தைந்து மணிக்குள்ளாகத் தாம் ஶரீரத்யாகம் செய்யவேண்டியதென ஸ்மரித்திலரன்றோ? மஹா ஸத்வோத்தரரும் ஸாதுவுமாயிருந்த பிதாவைப் பெற்று ஸ்வயம் ஸத்வோத்தரராகவும் ஸாதுவுமாக விருந்தார். உத்தம பாகவதருக்குப் புத்ரனாக ஜநித்து ஸ்வயம் பகவத்பக்தியின் அவதாரமென விளங்கினார். பரஹிதத்தின்பொருட்டு ஸ்வார்த்தவ்ரயம் செய்துகொண்டு ஸர்வதா ப்ரவ்ருத்தரான ஹானரபில் விஜயராகவாசார்யர் ஸ்வாமியை மாதுலராய் அடைந்து, தாமும் தமக்கியன்றவளவில் பரஹிதே ப்ரவ்ருத்தராய்க் காலத்தைச் செலுத்தினார். இந்த ஸ்வாமி நாற்பத்திரண்டு ஸம்வத்ஸரம் இக்தக் கர்மபூமியில் வஸித்தனர். இதற்குள், அவரது ஜ்ஞாநம், பக்தி ஆசாரம், க்ஷமை, ஶாந்தி முதலான கல்யாணகுணங்களால் அவருடைய பரிசயம் கிடைத்தவர்களுடைய சித்தங்களை அந்த ஸ்வாமி அபஹரித்தனர்.

𑌆𑌕𑌾𑌰 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌸 𑌦𑍃𑌶𑌾𑌗𑌮𑌃 ।
𑌆𑌗𑌮𑍈𑌃 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭 𑌸𑌦𑍃𑌶𑍋𑌦𑌯𑌃 ॥

எனும் காளிதாஸவசநம் அந்த ஸ்வாமிக்குப் பொருந்தி நின்றது. மஹாதேசிகன் எனும் சப்தம் அர்த்தவத்தாய் அமைந்துநின்ற ஸ்ரீசடகோபராமாநுஜ யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுடைய திவ்ய கடாக்ஷமானது அந்த மஹாதேசிகனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஸ்தாநம் யதாவத்தாய் இருக்கவில்லை எனும் ஶோகத்தை ராகவாசார்யர் மநஸ்ஸில் ஜநிப்பித்தது. அதனால் அவ்வண்ணம் சிந்தித்த இதர ஸ்வாமிகளுடன் சேர்ந்து ராகவாசார்யரும் அந்த ஆஸ்தாநம் அபிஜாதர்களாகவும், ஜ்ஞாதாக்களாகவும், ஸதார்த்திகளாகவும், ஸத்ருணேஷ்வஸக்தர்களாகவும், ஸ்வாஶ்ரமோசித அநுஷ்டாந பரர்களாகவும், பரஹிதோரதர்களாகவும் த்வந்த்வமோஹ நிவ்ருத்தர்களாகவும், ஈஷணாத்ரய விநிர்முக்தர்களாகவும், ஶாந்தர்களாகவும், நிரஹங்காரிகளாகவும், இருக்கப்பட்ட ஸ்வாமிகளால் நியமேந அலங்கரிக்கப்பட வேண்டுமென்று ப்ரயத்நபரராகி, நமது ஸபையும் இந்த பத்ரிகையும் உண்டாகக் காரணமாக நின்றனர். ஆரம்ப ஶூரத்வம் நம் தேசத்தினர்க்கு ஓர் பிருது. அப்படிக்கின்றி, ஸபையின் விஷயமாகவும், நீபி

கையின் விஷயமாகவும், அந்த ஸ்வாமி மெய்வருத்தம் பார்த்திலர்; பசி நோக்கியிலர்; கண்துஞ்சியிலர்; கருமமே கண்ணாய் இருந்து தன் பொருளையும் வ்ரயம் செய்துளர்; கஷ்டங்கள் வரில் மனம் தளராமல், உத்ஸாகத்துடன் அவற்றைக் கடந்துளர். இந்த ஸபையினிடம் அவர்க்கிருந்த விஶ்வாஸம் ஸபையினரெல்லோர்க்கும் அவரிடம் மிகுந்த ஸ்நேஹத்தை விளைவித்தது. 1912 - 13 - வது வருஷங்களில் உத்யோக நிமித்தமாக அந்த நாட்டில் ஸஞ்சரித்தபோது, ஶ்ரீமதஹோபிலத் தெம்பெருமானைத் தர்ஶித்து, அதனால் தாமடைந்த ஆநந்தத்தைத் தமது ஸுஹ்ருத்துக்களுமடைய வேண்டுமென்று கருதிய அந்த ஸ்வாமியினுடைய முக்ய ப்ரயத்நத்தாலன்றோ சென்ற ஸம்வத்ஸர ஸங்கம் அந்தத் திவ்ய தேசத்தில் கூடியது? குற்றங்களும் குறைகளும் கொஞ்சமுமின்றி, குணங்களெல்லாம் கூடி விளையாட ஓர் ஆஶ்ரயமெனவிருந்த நமது நண்பர், தமது பிதாவெனக் கர்மபூமிவாஸத்தைக் குறுக்கிச்சென்றனர். இவரது மரணத்தைப்பற்றி நமக்குள் யார் தான் ஶோகிக்காம லிருக்கக் கூடும்? 'தஸ்மாதபரிஹார்யேர்த்தே ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி' என்றுரைத்த ஶரண்யன் செயலைப்பற்றித் துக்கித்தல் பயன்படுமோ? 'கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணஶ்யதி' என்றருளிச் செய்தவன் தனது பக்தனைத் தன்னிடம் வரவழைத்துக்கொண்டான். யாவராலும் விரும்பத்தக்க குணங்களையுடைய நம்மித்ரர், பகவானால் விரும்பப்பட்டாராகில் யாம் அதற்காக நீண்டு வருந்தலாமோ? ஸகலகார்த்தப்ரயாஸம் யஜ்ஞத்தை அநுஷ்டித்த நமது மித்ரரைக் கலிகோலாஹல க்ரீடையில் ரதனான எம்பெருமான், இக்காலத்திற்கு இவர் தகார் என்று திருவுள்ளம் பற்றித் தன்னிடம் அழைத்துக்கொண்டானே! அஹோபிலத் தெம்பெருமான் திருக்கோவிலடைந்த தைந்யதையை நிவர்த்திக்கக் கருதி, நீண்ட முயற்சி செய்த தன்னடியானை, "நீ யெண்ணியதே போதும், இதற்கே நான் என்னை உனக்குத் தருகின்றேன். இன்னும் நீ எண்ணியதை முடித்தாயாகில் உனக்கு நான்செய்யும் கைம்மாறு ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் க்ருதக்ருத்யனாய் நம்மிடம் வந்திடுவாய்" என்று தான் அழைத்துக்கொண்டானோ; நாமறிந்தோமில்லை.

பதியை இழந்த பத்னிக்கும், பிதாவை இழந்த குழந்தைக்கும், மற்ற அவருடைய ப்ரிய பந்துக்களுக்கும் நாம் என்ன உபசார வார்த்தைகள் சொல்லக்கூடும்? பகு பெயரால் துக்கிக்கப்பட அவர் ஶரீர த்யாகம் செய்தனர். பகவத் ஸங்கல்பம் அவ்வண்ண மிருந்தது. அவரது குணங்கள் அவர் இஷ்டர்களிடம் ஆவிர்ப்பவித்தால் அவர் வ்யர்த்தமாக இவ்வுலகின்கண் ஜீவித்திருந்தாரென்று எண்ணவேண்டியிராது.

யுத்தம்.

ஐரோப்பா கண்டத்தில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. யுத்தத்தில் கலந்த ஒவ்வொரு தேசத்தினரும் உத்ஸாஹத்துடன் ப்ரவர்த்திக்கின்றனர். சண்டைக்குச் சென்ற வீரர்கள், தமது இனிய பந்துக்களிடம் விடைபெறவும் அவகாசமற்றுச் சென்றனர். சென்றவர் ஒவ்வொருவர் பொருட்டும் துக்கிக்கின்ற தாய்தந்தையரோ, உடன்பிறந்தவரோ, இவர்க்கும் ப்ரியமான நாயகிகளோ, இளங் குழந்தைகளோ, ஸங்க்யைக்கு அகப்படார். நாற்பது லக்ஷம் வீரர்கள் பாரத யுத்தத்தில் சேர்ந்தனர். கோடி வீரர்கள் ப்ரக்ருத யுத்தத்தில் க்ரமேண சேர்வரெனத் தெரிகின்றது. இது பர்யந்தம் லோகம் இத்தகைய யுத்தத்தைக் கண்டதில்லை. இதற்குக் காரணம் முக்யமாக ஜெர்மானிய ராஜாங்கத்தாரும், அவர் சக்ரவர்த்தியுமென்று ஏற்படுகின்றது. சண்டைக்குப் போனவருள் திரும்பாமல் மடிகின்றவரைக் கணக்கிடக் கூடுமோ? உலகத்தில் வர்த்தகம் கெட்டது. ஒவ்வொரு தேசத்தினரும் ஸங்க்யாதீதமாக த்ரவ்யத்தை இழப்பார்கள். எல்லாவற்றையும் தமது படைத்தொகையின் ஆதிக்யத்தால் ஜயித்து விடலாம் என்று ஆரம்பித்த ஜெர்மானியர் வேகம் தடைபட்டதெனத் தெரிகின்றது. இனிப் பரர்களை ஆக்ரமிப்பதை விட்டு, ஸ்வரக்ஷணத்தில் அவர் கவனிக்கவேண்டிய காலம் கிட்டியது. நாகரிகத்தில் மிக்கச் சிறந்தவரென்றும், வித்யையில் விசேஷித்தவரென்றும் க்யாதி யடைந்த ஜெர்மானியர், முற்காலம் ஜெங்கிஸ்கான் என்றும், டைமூர் என்றும் பெயர் பெற்று, உலகத்தையும் அதில் வஸித்தவரையும் அழித்தவர்க்குள் முதல் தாம்பூலமடைந்தவரை யொக்க, நிரபராதியாய் நின்று, ஸ்வரக்ஷண நிமித்தம் சண்டையிட்ட பெல்ஜியர் நாட்டை நாசம் செய்துவிட்டனரே! நிராயுத பாணிகளான பலரைக் கொன்றுவிட்டு அவர் ஊர்களையும் அழித்தனரே! ஸாது பரித்ராணத்தையும் துஷ்டருடைய நிக்ரஹத்தையும் ஸ்வவ்யாபாரமாகக் கொண்ட பகவான் தர்மத்துக்குப் பரிபவம் வராமல் காப்பாற்றுவாரென நாம் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.